

**KASIRGAYA
KANAN
SAKA**

GİRİŞ

“Derler ki; çalınan hayatını daima hatırla, intikamın alevlerini soyunla harla.

Bu ağılı taht bir hatıra; kalbi katran, ruhu Yakut Kral’a.”

Cennetin kapısından içeri giremiyorsan eğer, cehennemi ayaklarının altına alman gerekir.

İyiye hak edemiyorsan, kötünün efendisi olmalısın.

Kaybetmemenin tek yolu budur.

En azından onun babasından öğrendiği şey buydu.

Dünyayı bir savaş meydanı olarak belirlemişsen eğer kendine, pek çok şeyden vazgeçmişsindir zaten. Oyunun sonunda kazanın da kaybedenin de aynı yere gireceğini bilmene rağmen bu mücadeleyi vermeyi göze aldıysan, hayatta seni avutabilecek hiçbir şey kalmamıştır. Her şeyi çöpe atmışsındır. Emin adımlarla yürürken ve elinin tersiyle sana ait olabilecek her güzel şeyi iterken tek bir şeyi düşlersin.

Kazandığın saniyeyi.

Tek bir saniyeyi.

Sonunda her şeyin bir hiç olacağını herkesten daha iyi bilirsin. Kazanan da kazanmayan da aynı yere gidecektir çünkü. Orası da toprağın altıdır. Ama seni diğerleriyle ayıran fark da orada belli olur. Onlar huzurla kapatmak ister gözlerini ve ne alabilirlerse alırlar bu dünyadan giderken. Sen ise elinde koca bir hiçle gidersin, gözlerin belki de açık kalır ve hiç huzur hissetmezsin ama o bir saniyeyi yaşamışsındır artık. Bu yüzden hiçbir şey umurunda değildir. Çünkü sen uyurken karanlığında, geride kalanlar senin bıraktıklarınla yetinmek zorunda kalır.

Çünkü sen kazanmışsındır.

Sen.

Kazanmak için doğduğunu biliyordu.

En azından çocukluğundan beri ona söylenen buydu.

Hava eksi üç dereceydi ve Ankara’da kar yağıyordu. Eli üzerindeki şişme montun gizlediği silaha gittiğinde ayakları kimsenin olmadığı ıssız bir sokağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Silahı sakladığı yerden çıkardı ve kontrol etti.

Mermileri *teker teker* saymaya başladı.

Bir, iki, üç, dört, ve beş.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Mermileri tekrardan eski yerine koyduğunda silahı da beline sakladı ve cebinden sigara paketini çıkardı. Paketten çektiği bir dalı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağıyla sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes daha çekti içine.

Telefonunu çalmaya başladığında sigaradan bir nefes daha çekiyordu. Sigarayı diğer eline aldığı anda telefona baktı. Arayan numara kayıtlı değildi. Telefonu kulağına doğru yasladı ve aramayı cevapladı.

“Alo?”

“Yakut?”

“Benim.”

“Sensin tabii,” dedi tanımadığı bir ses. “Benim kim olduğumu sormayacak mısın?”

“Tahminlerime göre birkaç saniye içinde söyleyeceksin zaten,” dedi isteksiz bir sesle.

Adımlarını hızlandırırken izleniyormuş hissine kapılmıştı. Her zamanki gibi.

“Şu cevaplara bak,” dedi tanımadığı kişi. Gülmüştü. “Şu konuşmaya bak. Aynı babasının oğlu.”

“Derdini söyleyecek misin?” diye sordu gergin bir sesle. “Yoksa telefonu kapatacağım. İki dakikan var.”

“Telefonu hiç bulamayacağım sandım,” dedi karşı hattaki adam gülerek. Umursamamıştı bile. “Türkiye’ye ne zaman döndün?”

“Üç saat önce,” diye cevapladı tanımadığı kişinin sorusunu.

Karşı hattaki kişi tekrardan güldü. “Ve hemen ava çıktın, öyle mi?”

“Sana bunu düşündüren ne?” diye sordu. Gerilmeye başlamıştı. Sesi tanımaya çalışıyordu ama hiçbir tahmini yoktu. Acaba babasına yine kim kafayı takmıştı?

“Sence ne?” diye sordu adam.

Kelime oyunları oynamak istemediği için, “İntikam beklemez derler,” dedi isteksiz bir şekilde. Neden izleniyormuş gibi hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

“Öyle tabii,” dedi gülerek adam. “O kadar mermi sana yetecek mi ama?”

“Emin ol yeter,” diye cevapladı adamı. Sesi her zamankinden daha soğuktu. “Her zaman teker teker sayarım. Hesap hiç yanlış çıkmaz.”

“Bu sefer çıkacak gibi Yakut,” dedi karşı hattaki ses. “Sana bir iyilik yapmamı ister misin?”

“Hayır,” diye cevapladı onu soğuk bir sesle. “İstemem. Emin ol, sen de istememi istemezsin zaten. İyilik palavralarını bana yutturamazsın. Bana borçlanmak pek de mantıklı bir şey değildir.”

“Ya sen bana borçlanırsan?”

“O biraz zor.”

Karşı hattaki adam yavaşça güldü. “Zoru severim.”

“Bir dakikan kaldı,” dedi onu umursamadan, biten sigarayı yere fırlattığında. Üstünü çiğneyip yürümeye devam etti.

“Babanın gölgesinden çıkınca biraz havalandın mı sen?”

“Sayıyor musun gerçekten?”

“Elli saniye.”

“İsmim Akın.”

“Saniyelerin azalıyor, Akın.” İsim tanıdık gelmemişti bile.

“Akın Ertekin,” diye düzeltti yabancı kendini. Artık yabancı sayılmazdı.

“Hmm...” Gülmeye başladı. Karşı hattaki kişi dakikalardır ilk kez ilgisini çekmişti. “Sonunda deliğinden çıktın demek, Ertekin? Bu şerefi neye borçluyuz acaba?”

“Asıl eğlencenin şimdi başladığını söylediler Yakut,” dedi Akın gülerek. “Yoksa yanlış mı söylediler?”

“Onlar söyledilerse vardır bir bildikleri elbet,” dedi gülerek. Yürümeye devam ediyordu.

“Acaba köpeklerine beni izletme nedenin ne? Eğlenceden kendine pay çıkarmak mı?”

“Sen Duman’ı öldürürsen biz nerenin ekmeğini yiyeceğiz?” diye sordu Akın Ertekin. “İşimize gelmeyen şeyleri yapmana neden müsaade verelim ki?”

“Duman’ın tasmaını tutan o kadar çok kişi var ki Ertekin,” dedi gülerek. “Bence bırak, gitsin. Ondan sana çıkacak pay ne ki sanki? Kendini tek mi sanıyorsun? Onun kaç kişinin köpeği olduğunu hayal bile edemezsin.”

“Köpek ya da değil,” dedi Akın Ertekin umursamaz bir sesle. “Bana para kazandırıyor.”

“Bana kazandırmıyor,” diye cevapladı onu Yakut yeni bir sigara yaktığında. “Bu yüzden sikimde değil.”

“Kazandırabilir ama.”

“Zehirden gelen paraya ihtiyacım yok,” dedi umursamaz bir sesle.

“Öyle mi?” diye sordu Akın gülerek. “Senin paran nerden geliyor, Yakut? Dedenin dedesinin topraklarından mı? Sanmıyorum... Sen küçükken babanın ağzının ağılıktan koktuğunu herkes duymuştur eminim ki. Kimlerin kimlerin kanları var acaba senin paranın üzerinde? Ama bana gelince mi onurlu adamı oynayabiliyorsun?”

Yavaşça güldü. “Sizin yanınızda ben her zaman onurlu kalıyorum, merak etme.”

“İyi,” dedi Akın umursamaz bir sesle. “Al o onurunu, ne yapıyorsan yap. Benim onura ihtiyacım yok. Neden, biliyor musun? Çünkü onunla bir bok kazanamazsın.”

Güldüğünde, “Bana kazanma dersi verebilecek en son kişi bile değilsin,” diye cevapladı Akın’ı. “Neticesinde ben bir Yakut’um. Sen ise bir Ertekin.”

“Yani?”

“Yani,” dedi gülmeye devam ederken. “Ben karanlığımda onurlu adamı oynamaya devam ederken, sen istediğin kadar onursuz olmayı başar; yine de sana bıraktıklarımla yetinmek zorundasın.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Akın güler gibi bir ses çıkardığında. “Her neyse... Uzun zamandır Ezgi’yi aradığını duydum. Sanırım senden kaçıyor. Nedenini biliyor musun? Ben biliyorum galiba. Öğrenmek istersen sana da söyleyebilirim.”

Songur’un bedeni gerildi. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Mesajlara bak,” dedi Akın. “Attığım adrese git. Tuvaletlere bir bakın. İyiliğimi de bir kenara yaz. Vakti geldiğinde lazım olur.”

Telefonu hiçbir şey söylemeden kapattığında Songur mesajlarını kontrol etti. Gerçekten de bir adres atmıştı. Songur’un pek gitmeyi tercih etmeyeceği kadar kötü olan bir gece kulübünün adresiydi. Songur kısa bir an duraksadı. Üç saat önce Türkiye’ye inmişti ve üç saat sonra tekrar geri gitmesi gerekiyordu. Bu geceyi sadece birine özel ayırmıştı ama fikrinden caymak üzereydi.

Bu babasının hoşuna gitmeyecekti kesinlikle.

Yürüdüğü yolu geri dönerek park ettiği Mercedes’ine bindi ve arabayı çalıştırarak adrese doğru sürmeye başladı. Yollar boş olduğu için on dakikadan kısa bir süre sonra adresteki gece kulübündeydi. Normal birisi bunun bir oyun olacağını düşünüp gitmekten vazgeçebilirdi ama onu korkutacak kimse yoktu. Ne orada, ne başka bir yerde... Bu yüzden içi rahattı. Neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Belindeki silahı kontrol ederek arabadan indiğinde güvenlik görevlisinin yanından geçerek kapıdan içeri girdi. Mekanın içi o kadar kötü kokuyordu ki buraya on dakikadan fazla dayanamazdı. Normalde bu tarz mekanlarda sık sık bulunan birisiydi ama bu mekan, gördükleri arasında en pislerinden birisiydi. Dans pistinin ortasından geçtikten sonra gözleri etrafta dolaşmaya başladı. Ondan kaçan eski en yakın arkadaşını arıyordu. Ezgi’yi. Hiçbir şekilde yoluna çıkmayan, tamamen kendini hayatından silip öylece giden kızı... Başına bir şeyler geldiğini duymuştu ve bunun doğru olmamasını umuyordu. Aksi takdirde, birinin canını çok fena yakacaktı.

Yeşil gözleri mekanın içinde tanıdık bir yüz arıyordu. İçerisi çok kalabalık olmamasına rağmen hâlâ beklediği yüz ile karşılaşmamıştı. Garsonun ona ısrarcı bir şekilde baktığını fark ettiğinde üzerindeki baskıdan kurtulmak için bir bira sipariş etti.

Garson arkasını döndüğü sırada birisinin koşarcasına koridordan geldiğini fark etti. Uzun saçlı çocuk kendini barın oraya attığı sırada, “Tuvalette bir ceset var!” diye bağırdı. “Birisi ölmüş!”

Kalabalıktan dehşete düştüklerini belli eden büyük bir gürültü koptuğunda Songur kafasında yapboz parçalarını birleştiriyordu. Birden oturduğu yerden kalkıp tuvalete doğru ilerlemeye başladı. Akın ona az önce oraya bakınması gerektiğini söylemişti, değil mi? Kafasında birleştirdiği parçalar hiç iyi sonuç vermiyordu. Eğer düşündüğü şey gerçekse... Akın hayatının en büyük hatasını yapmış olacaktı.

Tuvaletten içeri daldığı an derin bir nefes verdiği andı çünkü yerde uzanan bedenin sahibinin bir erkek olduğunu görmüştü. Onun yüzüne bile bakmadı. Çünkü umurunda değildi. Tuvaletin zeminini tamamen kaplayan ve artık nefes almayan bedenine kısacık bir bakış attıktan sonra tuvaletten çıktı ve hızlı adımlarla mekanın kapısına doğru yürümeye başladı. Bu sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan az önceki numarayla anlıyordu.

Akın bu gece sınırları gerçekten zorluyordu.

Songur telefonu açıp kulağına götürdüğü sırada, “Hediyemi aldın mı?” diye sordu.

“Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Songur onu umursamadan. “Ne oyunu oynamaya çalışıyorsun bilmiyorum ama tuvalette geberip gitmiş bir beden en son umurumda olan şey bile değil, Akın. Ve bu gece beni yapmam gereken şeyleri yapmaktan boş bir eğlence için alıkoyduğunu düşünecek olursak sana karşı pek sakın olamıyorum. O yüzden beni çileden çıkarmadan önce sataşıp durmayı kes.”

“Bir saniye,” dedi Akın şaşkın bir sesle. “Erkek bedeniydi derken?”

“Duyduğunu anlamakta bir sorunun mu var?” diye sordu Songur sinirlenerek. “Ne istiyorsun lan gece gece? Kafana kurşun yemek mi? Ne diye Ezgi’nin konusunu açıp oynuyorsun benimle? Ne kuruyorsun kafanda? Seninle bir alakası mı var o tuvaletteki lavuğun?”

“Yüzüne baktın mı?” diye sordu Akın. Soruları umursamamıştı bile. Songur’un aksine sesi çok telaşlıydı. “Nasıl ölmüş?”

“Bakmadım,” dedi Songur. “Sikimde bile değil. Oyununa bu gecelik eşlik edemeyeceğim.” Arabanın anahtarını çıkarıp kapıyı açtığıında arabaya bindi. “Neden bu kadar korktun lan sen? Bir parmağın mı var? Merak etme, böyle kenarda köşede geberip gidenler için hesap soracak kimse yoktur. Patlamaz bir şey başına.”

Gaza asıldı ve bu geceki gerçek hedefine doğru yola çıktı.

1. Bölüm: "Yakuttan Kral, Katrandan Kalp"

Yakut Kralın ruhuna saplanmış sanki yalandan yapılmış zehirli bir ok.

İnan bana, insanı mum alevi gibi yakan bu sırrın bir çaresi yok.

Bir anıya sahibim. Gülüyorum, saçlarım rüzgârda uçuşuyor ve güneş tenimi okşuyor. Gözlerim kapalı, bir salıncaktayım, uzun zamandır varlığını unuttuğum o kahkaham her yeri kaplıyor. Arkamda dünyada güvendiğim tek insan var, beni sallıyor. Her şey çok güzel. Gerçek olamayacak kadar.

Sonra birden salıncak duruyor. Kahkaham da. Tenime değen o güneş, bir daha hiç ortaya çıkmamak üzere silinip gidiyor. Rüzgâr bir kasırgaya dönüşüyor ve ben düşüyorum. Artık kalbimde hissettiğim mutluluk değil de dibi görme isteği oluyor çünkü biliyorum ki artık o mutluluğun ihtimali bile yok. Acı çekmememin tek yolu düşüşün bitmesi. Dibi görmek. Ama o dip hiç gelmiyor. Ben düştükçe, o dip daha da derine uzanıyor.

Bir ay önce ağabeyimin öldüğünü öğrenmek aynı böyle hissettirmişti.

Artık ne için yaşadığınızı bile bilemezken, her sabah uyanmak insana verilebilecek en büyük cezalardan birisi. Aslında bu hayatta her şeyin karşılığı ile anlam kazandığını öğrendiğimizde hepimiz çok küçük yaştayızdır. Yaşam, güzelliği ve iyiliği teslim eder. Bu yüzden hepimiz onun karşısından korkarız. *Ölümden*. Ama bu hayatta ölmekten daha kötü şeyler olduğunu yaşadıkça öğrenmek zorunda kalırız.

Geride kalan olmak, ölmekten daha kötü.

Çünkü seni kucaklayabilecek bir karanlığa bile sahip olamıyorsun.

Her gece ağlıyor ve kendini sarmak zorunda kalıyorsun. Garip olan ise... Bir cesetten daha soğuksun sen. Bir türlü ısınamıyorsun.

İsmim Valeri Saka.

Yaklaşık bir sene önce ağabeyim öldü ve hikayem tam bu noktada başladı.

Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çektüğimde barın içerisinde bir şarkı çalmaya başladığını fark ettim. Hangi şarkıcıdan olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içerideki insan kalabalığının yarattığı gürültü ile birleştiğinde başımı ağrıtmaya başlamıştı. Sigarayı dudaklarım arasına koyduğumda en yakın arkadaşşıma dönerek, “Ağrı kesicin var mı?” diye sordum.

Kolay arkadaşlık kurabilen birisi olmadığım için lisenin ilk günü yanına oturmak zorunda kaldığım kız, senelerdir en yakın arkadaşşımdı. Beni çekmeyi başarabilen nadir insanlardan birisi olduğu için ona tahmin edemeyeceği kadar fazla minnet duyuyordum. O benim aksime sosyal, enerjik, sabahlara kadar eve girmeyen ve partilere daima zaman ayırabilen biriydi. Çevresinde bir sürü kişi vardı. Benimle neden arkadaşlığını sürdürdüğünü bile bilmiyordum ama yanımda olduğu için mutluydum.

Bana cevap vermediğinde ne ile uğraştığına bakmak için kafamı kaldırdım. Her zaman olduğu gibi elindeki telefon ile uğraşıyordu. Sarı saçları normalde kıvrıkcıktı ama her zaman düzleştirirdi, bir kere bile doğal hâlinde olduğunu görmemiştim. Bizde yatıya kaldığı zamanlarda bile... Her zaman benden birkaç saat önce uyanır ve ben uyanana kadar saçlarını düzleştirmiş, makyajını yapmış olurdu.

“Anka,” dedim ona seslenerek. “Duymuyor musun beni?” Belki de sesim içerideki gürültü yüzünden sandığımdan bile kısık çıkıyordu. Kolumla karşımda oturan bedenini dürttüğümde telefonundan kafasını kaldırarak bana baktı. Yüzünde soru işaretleri ile dolu bir ifade vardı çünkü kolunu resmen sarsmıştı.

“Ne oluyor yine sana?” diye sordu telefonunu kapatarak masanın üzerine koyduğunda.

“Sana sesleniyorum,” dedim. “Ağrı kesicin var mı?”

“Var canım da,” dedi kaşlarını çatarak bana baktığında. “Daha iki saat önce sana ağrı kesici vermedim mi ben? Neden bu kadar fazla içiyorsun?”

“Başım çok ağrıyor çünkü,” dedim sigarayı yaktığım sırada.

“Ve bir paket sigara içtin,” dedi yargılayan bir şekilde bana baktığında. “Bugün yemek yedin mi?” Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. “Val,” dedi uyarır gibi. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bir şey yapmaya çalıştığım yok,” dedim ofladığımda. “Sabah ders vardı, yemek yiyecek çok vaktim yoktu.”

“Tamam ama saat şu an sekiz,” dedi. “Bunca saat vakit bulamadığın için yemek yemediğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?”

Omzumu silktilim. “Pek iştahım yok.”

Derin bir nefes aldığımda, “Bu böyle nereye gidecek?” diye sordu.

“Ne o?”

“Bu işte,” dedi beni işaret ederek. “Bu hâlin.”

“Ne varmış benim hâlimde?” diye sordum sigaramı iki parmağım arasına aldığım sırada.

“Bence gayet iyi biliyorsun,” dedi şikayet eder gibi. “Resmen çöküyorsun. Artık kendine bir çekidüzen vermek lazım.”

“Anka,” dedim gülerek. “Ağabeyim öldü.”

Bunu onun gözlerinin içine bakarak sanki farkında değilmiş gibi alayla söylediğime anında pişman olmuşum. Genel olarak sorunum buydu, kendimde en sevmediğim huy buydu. Bir şeyi düşünmeden söylüyor ve anında söylediğim için pişman oluyordum ama bunu bir türlü engelleyemiyordum bile. En azından dünyada gerçekten sevdiğim son kişiye karşı böyle dikenlerimi çıkarmış bir şekilde davranmak istemezdim ama elimden diğer türlü gelmiyordu.

Belki de kendime yalan söylüyordum. Sadece artık bir şeyler için çabalayasım yoktu.

“Onu farkındayım,” dedi mavi gözleri bana döndüğünde. Tabii ki farkındaydı çünkü benim ağabeyim, onun da sevgilisiydi. Eski sevgilisi. Artık ölü olan eski sevgilisi. “Ama sana hep söylüyorum. Devam etmen gerekiyor. Üzerinden bir sene geçti ve her gün giderek daha kötü oldun. Yaşanan yaşandı artık. Sen buradasın. Bunu kabullenmen lazım.”

Bunu farkındaydım. Devam etmem gerektiğini... Ama bunu başaramıyordum. Elimden daha fazlası gelmiyordu. İçimden hayata devam etme isteği gelmiyordu.

“Bu kabul etmesi kolay bir şey değil,” dedim derin bir nefes aldığım sırada. Bunu kast etmediğini biliyordum ama nedense konu bu olduğunda kendimi hep dikenlerimi çıkarırken buluyordum.

“Biliyorum,” dedi elini yanağına yasladığında. “Ben sana öylece yola devam et demiyorum. Ama hayat devam ediyor, bunu sen de farkındasın. Kendi kendini cezalandırarak hiçbir yere varamayacaksın. Kendini yaşamaya layık görmemeyi bırakır mısın artık?”

“Öyle bir şey yapmıyorum ki,” dedim sessiz bir şekilde.

“Yapıyorsun.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Öyle değil... Devam etmek istiyorum. Ama bunu yapamıyorum.”

“Deniyor musun ki?” diye sordu içten bir merakla.

Babam her başarısız olduğumda *demek ki aslında yeterince çabalamamışsın* derdi. O bunu her ne kadar sırtıma biraz daha yük bindirmek için söylese de... Belki de hayatında ilk defa haklıydı. Başarılı olamıyordum çünkü yeterince *çabalamıyordum*.

Ama nasıl çabalalayacaktım ki? Yapabileceğim tek bir şey vardı sanki. *Özlemek*.

Onu çok özliyordum. Acıyla başa çıkmak kolaydı zaten sanki gözlerimi açtığım ilk andan beri acıyla yüzleşiyordum. İçime çektiğim her bir nefeste onu soluyor, sadece ciğerlerime değil ruhumun çine de onu çekiyordum.

Asıl sorun olan özlemdi.

Bir insanı özlemek, bir insan için acı çekmekten bin kat beterdi. Çünkü bir insanı özlediğinizde, onun size çektiği acıyı bile özlüyordunuz. İşte bu, dünyada tadılabilecek en tehlikeli hislerden biriydi.

Her zaman kafama koyduğumu yerine getiren birisi olmuşum. Bir şeyi sterdim ve onu elde edene kadar her şeyi yapardım. *Babam sayesinde*. Ne istediysen anında benim elimde olmuştu. *Anında. Tabii*. Dışarıdan görünen buydu. İçeriden ise... Stresten ne kadar fazla saçım döküldüğünü, ağlayarak aldığım duşları, hızlı kilo alıp vermekten bacaklarımda oluşan çatlakları, kendime zarar vermelerimi sadece ben biliyordum. Dışarıdan görünen başka bir profildi. Başka bir Valeri. İsteddiği her şeyi kolayca alan o kız.

O kız olmayı çok isterdim.

Ama bırak kolayca almayı, istediğim şeyleri bile *ben* istememiştim ki hiçbir zaman.

Babam istemişti.

Babam isterdi, her şeyi o isterdi. Kendi istediğimi sandıklarım bile o kadar babamın zihnine bulanmıştı ki bazı zamanlarda gerçekten de tüm onları kendi isteğim sanardım. Beni o kadar iyi yönetiyordu ki; hayatımın bir döneminde gerçekten de en iyi üniversiteye gitmek, en iyi notları almak, en güzel olmak, en hoş fiziğe sahip olmak, en zengin olmak hayattaki en önemli şeyler sanıyordum.

Belki de uğruna yaşayabileceğim bir hayatım kalmış olsaydı, hâlâ aynısını düşünürdüm.

Ama onun söylediklerini harfi harfine, tıpkı bir köle gibi yerine getirmemin tek nedeni böyle düşünmemi sağlaması değildi. Diğer taraftan... Onun takdirini almak istiyordum. Onun ağzından çıkacak tek güzel sözün ihtimali, bana her şeyi yaptırabilecek güce sahipti.

Eğer istediklerini yaparsam, sadece bir kere, ufak bir ihtimalle beni karşısına aldığı anda azar konuşması yapmak yerine beni takdir edebileceğini düşünürdüm. O takdiri o kadar çok düşünürdüm, o kadar çok isterdim ki hayatım boyunca içimdeki boşluğa neden olan şey zaten o lanet takdir iken o boşluğu onun doldurabileceğini düşünerek o takdiri aramıştım. Ona ulaşmak için her şeyi yapmıştım.

En iyi üniversiteyi mi kazanmamı istemişti? Sırf bunu aile mesleği olarak göstermek istediği için tıp kazanmamı mı istemişti? Kazanmıştım. Köpek gibi çalışmıştım, sayısal derslerde her zaman berbatım o yüzden bunun için herkesten daha çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Etmiştim. Yine de asosyal olmamı istemiyordu, onun seçtiği arkadaşlardan, yani onun iş arkadaşlarının çocuklarından olan bir grupla daima takılmamı istiyordu ancak derslerimi hiçbir zaman aksatamazdım. Bu yüzden uykularımdan olmuşum.

Sadece dış görünüşten ibaret insanlarla senelerimi geçirmiştim, tüm ilişkilerim babamın istediği şekilde olmuştu. Çocukluktan beri tek tutkum olan heykellere bile engel koymuştu, dans etmeme koyduğu gibi.

Kendime vakit ayıramaz, kendimi dinleyemez olmuştum. Zihnimin içindeki her bir düşünce o ve isteklerine bulandırılmıştı, cılız yardım çılgınlıkların hayatımda yeri yoktu.

İçimde sadece boşluk vardı. Dışarıdan görünen, hayatım boyunca herkesin imrenerek baktığı Valeri Dinç gerçek bile değildi. Yenilmez egosu, kendini beğenmişliği, özgüveni, en iyi olma isteği... Gerçek değildi.

Gerçek değildim çünkü ona ulaşmak için kendim olmaktan bile vazgeçmiştim.

İçimdeki boşluğu bununla doldurabileceğimi sanmıştım. Eğer en iyisi olursam, babam beni sever sanmıştım. Avuçlarımın içinde tuttuklarım hep benim olur, hiç gitmez sanmıştım.

İçimdeki boşluk dolmamıştı. Babam beni hiç sevmemişti. Ve avuçlarımın içindeki her şey teker teker gitmişti.

Eskiden babama kimsenin karşı gelemeyeceğini düşünürdüm.

Sonra bir gece yarısı babam, sadece o istediği için benim gibi tıp kazanan ve tüm hayatını babamın istekleriyle harcayan, onun seçtiği kişilerle arkadaş olan, hatta bir dönem sadece babam sussun diye ortağının kızıyla sevgili oyunu bile çevirebilecek kadar babama bağlı olan ağabeyimin giysi dolabında kokain bulmuştu.

Hayatımda gördüğüm en büyük kavgayı o gece etmişlerdi. Hayatımda ilk kez ağabeyimin babama karşı geldiğini görmüştüm. Babam onu evden kovana kadar bağırmayı kesmemişti ama en sonunda o da ona karşı gelemeyeceğini biliyordu.

O gece ağabeyim evden çıktı ve gitti.

Bir daha da dönmedi.

Ve o gece yarısından sonra hayatımdaki her şey ters gitmeye başladı.

“Deniyorum,” dedim. Aslında yeterince denemediğimi bildiğim hâlde. “Ama anlamıyorsun. Benim yaşamaya devam etmemin tek bir yolu var, Anka. O da ağabeyime bunu yapanların da onunla aynı duruma düşmeleri. Onlar öldüğü zaman gerçekten devam edebileceğim. Ağabeyimin intikamını aldığımda... İşte o zaman gerçekten devam edebileceğim yaşamaya. Ama o zamana kadar... Sadece nefes alabiliyorum. Elimden bu kadarı geliyor.”

Derin bir nefes verdiğinde, “Yine mi aynı konu?” diye sordu bıkkın bir sesle.

“Evet,” dedim. “Artık kabul etmemiş miydin? Etmediysen neden buraya gelmeyi kabul ettin?”

“Çünkü sen bana yalvarınca dayanamıyorum,” dedi bu huyundan nefret ediyormuş gibi soluduğunda. “Gerçekten... İnsanlara istediğini nasıl yaptıracağını çok iyi biliyorsun.” *Babamdan öğrendiğim onca dersten sadece bir tanesi.* “Ama bunu kabul etmem, bunu onayladığım anlamına gelmiyor. Sen bu insanları bilmiyorsun, ben biliyorum. Eğer bir kere işin içine girersen istesen de bir daha çıkamazsın.”

“Güzel,” dedim umursamaz bir sesle. “Zaten istemiyorum.”

“Şu an böyle diyorsun,” dedi. “Zamanla acın ve öfken azalacak. Hayata devam etmek isteyeceksin. Ama edemeyeceksin. Bu sefer edememe nedenin kendine ettiğin işkence olmayacak, *onlar* buna izin vermeyecek.”

“Ben bunu göze alıyorum,” dedim omzumu silkerek. “Bak, senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey. Seni zora sokacak hiçbir şey istemiyorum. Bana sadece bu konuda yardımcı ol, ismin bile geçmesin, sonra istersen seni tehlikeye sokacaksa yanında bile durmam.” Bana gözlerini devirerek baktığında neredeyse bitmiş olan sigaramı kül tablasına bastırarak söndürdüm ve ona döndüm. “Daha sonrasında seni suçlayacağımı mı düşünüyorsun beni bu işe soktun diye? Hayır, öyle bir şey yapmam. Bunu ben istedim. Çocuk değilim. Nasıl bir yola girebileceğimi farkındayım.”

“Öyle bir şey düşünmüyorum,” dedi sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. “Çocuk olmadığını biliyorum ama bu işlerin ciddiyetini anladığın anlamına da gelmiyor, ne yazık ki. Senin düşündüklerinin bin kat kötüsü dönüyor, *yerin altında*. Neden ağabeyinin hiç onlarla ne işi olduğunu düşünmüyorsun?”

“Düşünüyorum,” dedim. “Önce onun cevabını bulmam lazım zaten, değil mi? Yoksa diğer türlü nasıl ilerleyebilirim?”

Ofladığında, “Bak,” dedi. Pes etmişti artık. “Tek başına yaşıyorsun, hep hayal ettiğin gibi. İstedğin bölümdesin. Artık özgürsün. Ve sözde bir intikam için tüm bu söylediklerini çöpe atmak istiyorsun. Bu mantıklı bir karar değil.”

Mantıklı bir karar olmadığını biliyordum ama yine de boşa konuşuyordu. Zaten hiçbir şekilde ikna olmayacaktım. “Bu olayı öylece bırakamam,” dedim sesli bir nefes alarak. “Bırakamam. Biliyorum. Her gece onu rüyamda görüyorum. Huzurlu hissetmediğini biliyorum. Gittiği yerde... Ve ben ona bunu kimin yaptığını bulup aynısını ona yaşatana kadar da gittiği yerde huzurlu hissetmeyecek.”

“Ona bunu yapana aynısını yapabileceğini nereden biliyorsun?” diye sorduğunda duraksadım.

Çünkü gerçekten bunu nasıl yapabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

“Şimdilik sadece içlerine girsem yeter,” diye mırıldandığımda yüzünde *sen aptalsın* dercesine bir ifade belirdi.

“Evet çünkü bu çok kolay bir şey ya,” dedi gülercesine.

“Onunla tanışırsam kolay olur,” diye mırıldandım.

“O her gün elli kızla tanışıyor,” dedi gülerek. “Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Sen bana bu adamın kardeşinin varlığından kimsenin haberi olmasını istemediğini söylemedin mi?” diye sordum. “Senin bilmen önemli değil, değil mi? Sonuçta sır, sırdır. İlgisini çekmeye yeter.”

“Eee?” diye sordu. “İlgisini çekince ne olacak?”

“Onu da o zaman düşünürüm.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca plan,” dedi. “Yemin ederim ki öyle. Kendini öldürteceksin.”

“Sonunda huzuru bulacağım desene,” dedim gülerek.

Bana ters bir şekilde baktığında gözlerimi kaçırdım.

“Eee?” dedim onun ters bakışlarını umursamadan etrafıma bakınarak. “Ne zaman gelecek?”

“Kim?”

“Senin arkadaşın işte.”

“Sonay mı?” diye sordu. “İy, benim arkadaşım falan değil o.” Gözleri barın içinde dolaştı. “Az sonra damlar. Kaner burada. Çok uzak kalamaz yani.”

“Kaner kim?”

“En yakın arkadaşı,” dedi sadece.

“Bu senin bir ara takıldığın Kaner mi?”

“Evet.”

“Senin çevrendeki herkes mi bu işin içinde?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Sadece ben mi yokum, yani? Sadece bende mi dövme yok?”

Ağabeyimi evi terk ettiği o geceden sonra bir kere gördüm. Sadece bir kere. Onda ilgimi çeken iki şey vardı. Birincisi, bir bağımlı gibi görünmemesi, hatta bizim evde olduğundan çok daha sağlıklı ve mutlu görünmeseydi. Sanki hayat bulmuş gibiydi. İkincisi ise, kolundaki dövmeydi. Buna şaşırmıştım çünkü onun tenine bir şey kazıtma fikrinden nefret ettiğini biliyordum. Kendine zarar vermek direkt ona göre değildi ancak gözlerimin içine baka baka bir bağımlı olduğunu düşündüğümde, bu nefretini de çiğnemesi bana o kadar garip gelmemiştii düşününce. Çok üzerinde durmamıştım, geçici bir heves olarak yaptırdığını düşünmüş ve güzel olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim.

Bir sene sonra, kıvrılmış bir yalan dövmesinin basit bir dövmeden ibaret olmadığını, bir örgütün damgası olduğunu öğrenmiştim.

Ve sonrasında, hayat beni bir şekilde bu noktaya getirmişti.

Artık babamın istediği o okulda, o bölümde değildim. Eskiden görsem, “Burada kim yaşayabilir ki?” diyeceğim bir evde yaşıyordum ve eskiden taktığım bir çantanın çok rahat çıkarabileceği yıllık kiram için bir dans kursunda çalışıyordum. Eskiden on dakika bakmadığımda bildirimden patlayan telefonum uzun zamandır çalmıyordu. Eskiden Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuyordum, bundan ayrı olarak bu hayatta en sevdiğim şeyi yapıyordum.

Ve ağabeyim artık yoktu.

Ama en azından.... Özgürdüm.

Zor yollardan elde edilmiş özgürlüğün bir tadı oluyordu, içten içe bana bu hayatta başaramadığım bir şey olmayacağını fısıldıyordu. Yıllar sonra gerçekten kendime güvenmeme

neden oluyordu. Bu yüzden, dışarıdan ne kadar yürüyen bir ceset gibi görünsem de aslında içimden kendimi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Dövmenin derinine inecek olursak... Ağabeyimin kolundaki *yılan* dövmesi aslında ismini doğrudan örgütün isminden geliyordu. *Yılanlar*. Olay burada garipleşiyordu. Görünen o ki aslında dünyada hep sandığımızdan daha fazlası vardı ve biz adaletsizliği parmağında oynatarak gücünü besleyen adamların kişisel oyuncaklarından başka bir şey değildik. Asıl sahnede biz olduğumuz için kendimizi oyunun sahibi sanıyorduk ama onlar karanlıkta duruyor ve bizim ne zaman sahneye çıkıp ne zaman ineceğimizi kendileri beliyorlardı.

Ağabeyimin nasıl bulaştığı hakkında hiçbir fikrim olmayan bu örgüt, bir krallıktan farksızdı. En azından duyduklarım arasında emin olduğum tek şey buydu.

Başta kim varsa her şeyde onun sözü geçiyordu. İçeri adım atabilecek, yaşayabilecek, hatta ölecek adamları o seçiyordu.

Songur Yakut.

İsmi buydu.

Herkesin bildiği ama gizlemeyi seçtiği bir şeydi onun *kral* olduğu gerçeği. Kendi aralarında ona taktıkları bir lakap bile vardı.

Yakut Kral.

Ama hiçbirini çıkıp da onun hakkında tek kelime etmezdi.

Bu işe gireceğime kesin olarak karar verdiğim gece, yani altı ay önce, saat üç olmasına rağmen umursamadan yola çıkmış ve taksiye binip Anka'ya gitmiştim. Cenazeden beri onu ilk görüşümdü. Yani yaklaşık altı aydır... Aslında o bana ulaşmıyor değildi. Her gün bana mesaj atıyordu ama ben evden çıkacak hâli kendimde bulamadığımdan onu hep bir şekilde oyalıyordum. Bana gelmemesi için bahaneler sunuyordum çünkü kendimi hayata devam etmeye hazır hissetmiyordum.

O gece bir şekilde bir yerden başlamam gerektiğini kabul etmiştim.

Anka'nın bu işlerin içinde olduğunu cenazeden kısa bir süre sonra, o bana dövmenin anlamını açıkladığında öğrendim. Öğrendiklerime bakılırsa ortada iki örgüt vardı. Biri Kargalar, diğeri ise Yılanlar. Kargalarla bir işim yoktu, olması da son istediğim şeydi ancak onların beni götürebileceği bir kapı vardı. Anka. Anka, bu işlerin içinde olan bir diğer isimdi ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu öğrendiğimde ağabeyimi öğrendiğimden daha fazla şaşırmıştım. Bana *alle işi* olduğunu söylemişti. Onun ailesi tam bir gizem olduğu için aslında öğrendiğim şeye şaşırdığım bile söylenemezdi. Ortaokula yeni Ağabeyimin onun ne işlerde olduğunu bilmediğini, hiçbir alakası olmadığını söylemişti. Ve oKargaların içinde olsa da beni o noktaya sürükleyemez, aralarına kabul ettiremezdi. Benimle uğraşmak istemezdi çünkü onun başını belaya sokardım, bunu ikimiz de biliyorduk. Bu yüzden ona bir şey diyemezdim,

kızamazdım, sadece kendini koruduğu için ona bağırıamazdım. Bana bu aralık kapıyı bırakması bile benim için önemliydi çünkü o olmasa, bunu bile elde edemezdim.

“Galiba öyle,” dedi dudaklarını büzdüğünde. “Bunun değerini bil diyeceğim ama görünen o ki istemiyorsun.”

“Of,” dedim kafamı geriye attığımda. “Ne zaman gelecek bu çocuk?”

“Bilmiyorum,” dedi telefonuna baktığında. “Yazmadı da. Damlar az sonra. Bir acelen mi var?”

“Bir an önce o herifle konuşmak istiyorum.”

“Herifi karşında görersen tanımazsın bile,” dedi gülerek. “Neyin acelesi bu?”

“Kaç haftadır Türkiye’ye dönmesini bekliyorum,” dedim masanın üzerinde duran sigara paketinin içini açtığım sırada. “Neye benzediği sikimde bile değil. Sadece onunla konuşmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi. “Tamam, konuşacaksın. Sakin ol biraz.”

“Sen bu çocuğun beni onunla tanıştırabileceğine emin misin?” diye sordum.

“Neden isimlerini kullanmıyorsun kızım?” diye sordu gülerek. “Korkma, seni kimse duymaz.”

Ona hiçbir şey demeden baktığımda, “Tabii ki eminim,” dedi. “Kardeşi sonuçta. Ayrıca dışarıya yansıtıldığı kadar da ulaşılmaz bir herif değil. Seni onunla ben bile tanıştıtabilirdim. Ama bu götümü tehlikeye atar.”

“Anka, ona kardeşini bildiğimi söylediğimde zaten senin bana söylediğini anlayacaktır,” dedim. “Salak değil ya.”

“Olsun,” dedi. “Sorun onun anlaması değil ki. Sorun benim onun yanında görülmem. Ben *karşı taraftayım*. Sana bunları anlattım. Normalde, Sonay da öyle. Ama onun koruması var. Anlayacağın üzere.”

Sonay Vural. Bahsi geçen şahısın ismi buydu. Songur Yakut’un herkesten sakladığı kardeşiymi ve nedenini tam olarak anlayamadığım bir şekilde, Sonay’ın O’nun kardeşi olduğunu gerçekten de kimsenin öğrenmesini istemiyordu. *Yeraltı işleri*, demişti Anka. *Düşmanının dostun olduğunu kimse öğrenmemeli*.

Benim yabancı olduğum bir dünyanın, yabancı olduğum kuralları...

Anka’nın önündeki birayı elime alarak kafama diktim. İçerisi çok sıcak olduğu için işim yanmaya başlamıştı. Birayı neredeyse dört yudumda bitirdiğimde Anka’nın sesli bir şekilde, “Oha,” dediğini duysam da ona bir şey söylemedim.

Bu aralar pek konuşkan değildim.

Aslında, hiç olmamıştım.

Lise hayatım eski sevgilim ve Anka sayesinde bir şekilde sosyal geçmiş olsa da ben hiçbir zaman arkadaş edinebilen taraf değildim. Hiç olmamıştım. İnsanların ilk adımı atmasını beklerdim

her zaman. Ve dışarıdan ne kadar ters bakışlara sahip olduğumu düşünürsek... O adım da çoğu zaman gelmezdi zaten. Ama bazen, bazı istisnalar yaşanabiliyordu.

O insanlar hayatımdaki en değerli insanlar oluyordu.

“Senin yarın dersin yok mu peki?” diye sordu Anka, yeni bir bira sipariş ettiği sırada. Onu da benim içeceğimden haberi yoktu. “Bu malın gelmesi uzun sürerse eve geç gideceksin. Nasıl uyanacaksın?”

“Yarın dersim yok,” dedim. Sonra aklıma gelen şey ile duraksadım. “Yani, okulda dersim yok. Dans kursuna gideceğim, orada dersim var. Ama o da akşam zaten. Bir şey olmaz. Ayrıca eksem bile Enes bir şey demiyor. Kötü bir dönemden geçtiğimi biliyor. Anlayış gösterir.”

Doğduğumdan beri Ankara’da yaşıyordum. Babam lisemin son senesinde taşınmak istediğinde abim ve benden büyük bir red yemişti ve hayatında ilk kez bize itiraz etmemişti. Sanırım tıp kazanmamama neden olacak bir şey yapmaktan korkuyordu. Düzenimi bozmak da bunlardan biriydi. Ve onun için onun yaptığı mesleği yapmamam büyük bir utanç olurdu. Bu yüzden o sadece haftasonları eve uğrarken ben abimle yaşamaya başlamıştım. Zaten sonra o da gitmişti. O gidince ve ben babama rest çekince, babam da evini taşıma ve tamamen buradan gitme kararı almıştı. Beni arkasında bırakarak.

Benim bir kızım yok artık.

Bana son söylediği şey buydu.

Onun sözünden çıktığım ilk an, onun için bir hiç oluvermiştim.

Kredi kartımı bile iptal ettiğini gördüğümde bana artık hiç para vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ben de annemden kalan pahalı kıyafetleri ve mücevherleri sattıktan sonra kenara bir miktar para biriktirebilmiş ve kirası çok da pahalı olmayan bir ev tutmuştum. Ama param bitmek üzereydi, dibi görüyordum ve bu yüzden, üniversitede tanıştığım bir kızın ayarladığı bir dans stüdyosunda ders veriyordum.

Dans etmek küçüklüğümünden beri en sevdiğim şeylerden biriydi.

Beş parasız ortada kaldığımda beni kurtarabileceğini o zamanlar bilmiyordum tabii ki.

Anka’nın heyecanla kolumu sarstığını hissettiğimde kafamı kaldırarak ona baktım. “Geldi,” dedi beni sarsmaya devam ederken. “Uyan be kızım! Geldi diyorum.”

“Sonay mı?” diye sordum etrafa bakarken. “Zahmet oldu ya. Hani, nerede?”

“Hayır aptal,” dedi. “O değil. Yakut geldi.”

Yakut geldi. Bir an oturduğum yerde doğruldum, bunu nedensizce yapmıştım ve dışarıdan fark edilebilecek kadar belli ettiğimi Anka’nın bana gülmesinden anlayabiliyordum. Yine de bozuntuya vermeden, sırf elimde oynayabileceğim bir şey olsun diye garson çocuğun Anka’nın önüne bıraktığı birayı kaparak kendime çektim.

“Ne yapıyorsun be?” diye sordu şaşkın bir sesle. “O benim biramdı.”

“Artık değil,” dedim birayı kendime doğru biraz daha çektiğimde. “Nerede?”

“Orada işte,” dedi gözleriyle bir yeri işaret ettiğinde. Ama barın o kısmı o kadar kalabalıktı ki kimse doğru düzgün seçilmiyordu bile. “Orada değil, salak.”

“Of salak diyip durma bana!” dedim ona doğru eğilerek. “Doğru düzgün söylesene. Nerede? Bir saniye... Yanımda seni görmesin? Görmesini istemiyordun.”

“Kafasını kaldırıp da bir yere bakmaz zaten,” dedi gülerek. “O kadar egoludur.”

“Baktığımı hissedersin,” dedim gerginlikle. Ne saçmalıyordum gerçekten? Ama ben biri bana bakınca bakışlarının baskısını anında hissediyordum.

“Bir bok hissetmez,” dedi Anka tekrar güldüğünde. “Zaten herkes ona bakıyor.”

“Nerede ya?” dedim ısrarla. “Gösterebilirsin.”

“Kızım orada işte ya!” dedi sinirle. “Elimle mi işaret edeyim?” Birden sinirlenmiş gibi elini enseme koydu ve beni kendine doğru çekerek kafamı baktığı yöne çevirdi. “Orada işte. Sadece bak. Kapüşonlu olan. Kim olduğunu zaten anlayacaksın.”

Anka’nın işaret ettiği yere sonunda bakabildiğimde, gözlerim doğrudan kapüşonlu olan adam odaklandı. Tabii ki. Üzerinde gri bir kapüşonlu vardı, kapüşonu saçlarını örtüyordu ve sırlıklam olmuştu. Dışarıda yağmur mu yağmaya başlamıştı? Mekana girdiğimizde hiçbir şey yoktu ama bu aralar havanın ne yapacağı belli olmuyordu.

Sırtına bakarken yüzünü bana dönmesini bekledim ama asla dönmedi. Yüzünü görmek istiyordum. Ama görebildiğim tek şey iri cüssesi ve uzun boyuydu. Hayatımda gördüğüm en uzun erkeklerden biri olduğuna emindim, önünde durduğu masadaki erkekler ayağa kalkarak onu selamlamaya başladığında belli olan boy farkı da bunun kanıtıydı.

Kafasındaki kapüşonu indirdiğinde saçlarını gördüm. Simsiyah ve tıpkı üstündeki kapüşonlu gibi sırlıklamdı. Masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldığı anda nefessiz bir şekilde her hareketini takip ettiğimden dolayı gözlerim ellerine düştü. Dövmeli olduğunu buradan görebiliyordum. Parmaklarında harfler yazıyordu ama tabii ki buradan bakınca ne yazdığı seçilmiyordu.

“Yüzünü dönmüyor,” dedim hayal kırıklığına uğrayarak. Aslında neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum bile. Sonuçta, illa ki yüzünü görecektim, değil mi? Planın tüm amacı buydu. Onun yanına yaklaşmak. Onu ikna etmek. Beni yanına almasını sağlamak.

Çünkü ondan başka hiç kimse beni bu işe sokamazdı.

Ve bu işe giremezsem de ağabeyimin kanı yerde kalmış olurdu.

Yaşamamın hiçbir anlamı kalmazdı o zaman.

“Ne bu merak?” diye sordu Anka alaycı bir sesle. “İstersen ben sana tarif edeyim. Esmer. Yeşil gözleri var. Siyah saçlı. Bekle, onu görebiliyorsun zaten. Yüzünde ufak bir yara izi var. Yakışıklı piç.”

“Of bana ne tipinden?”

“Aynen,” dedi gülerek. “O yüzden mi nefessiz bir şekilde izliyorsun?”

“Ne var bunda?” diye sordum savunmaya geçerek. “Yanına yaklaşacağım kişinin nasıl birine benzediğini merak etmiş olmam çok mu garip?”

“Yok canım hiç de değil,” dedi tamamen bana döndüğünde. “Ama o bira şişesini o kadar sıkman biraz garip. Parmakların bembeyaz oldu. Sakinleş.”

“Sakinim zaten,” dedim.

“Bence heyecanlandın,” dedi. Birden bana doğru eğildiğinde, “Bana bak,” dedi tehdit edercesine. “Sakin bu adama düşeyim deme! Sakın!”

“Ne düşmesi ya?” diye sordum şaşkın bir sesle. “O nereden çıktı? Ne yapayım ben adamı? İşime yarasın yeter.”

“Ben bilmem,” dedi omzunu silktiğinde. “Tanıdığım çoğu kişi bu adama düşüyor. İnsanı çeken bir cazibesi var. Ayrıca çok da flörtüz. O yüzden dikkatli ol. Sakın oyununa gelme.”

“Beni oyununa düşürmesi öyle kolay olmaz merak etme,” dedim güldüğümde. “Benim amacım belli. Onun ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Tek umurumda olan, benim için yapacağı şey.”

“Öyle diyorsan...”

“Öyle diyorum,” diye kestirip attım.

“Sonay gelmeden buradan siktir olup gitse ya,” dedi Anka kendi kendine. “O yanımıza gelirse kesin fark eder beni. Buraya geleceği tuttu bunun da şimdi... Aylardır yoktu ortalıkta.”

Aylardır ortalıkta olmadığını Anka’dan daha iyi farkındaydım, gerçekten. Çünkü aylardır dönmesini bekliyordum. Adım atmak istediğim yerin tüm sokakları ondan geçiyordu. Ona *ihtiyacım* vardı ve onun bana ihtiyacım olanı vermesi için istediklerini yapmam gerekiyordu, biliyordum.

Tozpembe şeyler istesem de düşünemiyordum. Ama bir şekilde üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Sanki Anka’nın söylediklerini duymuş gibi birden dikildiği yerden çekilerek barın içine doğru yürümeye başladığında yüzünü ilk kez gördüm. Mekanın ışığı ve uzak mesafe yüzünden pek seçilmiyordu ama Anka haklıydı, yüzü çok yakışıklıydı. Hatta... Güzeldi. Çok güzeldi. Burnu kemikli ve kendine hastı ve yandan baktığım için kemikli olduğu daha net belli oluyordu. Çene kemiği, yüz hatları gibi keskindi ve ona çok daha soğuk bir hava katıyordu. Anka’nın bahsettiği yara izini seçemiyordum, belli ki yüzünün diğer yarısındaydı. Burnunda tıpkı bende olduğu gibi piercing vardı. Kirli sakalla süslenmiş yüzü ne kadar kemikli olsa da beklediğimden daha küçük görünüyordu.

Ve beklediğimden daha yakışıklı.

Mekanın kapısına doğru yürürken bir an gözlerimiz kesişti. Çok kısa bir andı ama anında panik olmuşum çünkü yanımda Anka vardı. Ama paniğim boşunaydı çünkü onu fark edecek kadar uzun bakmamıştı bile. İlgisini çeken bir şey yokmuş gibi bu mesafeden rengini seçemesem de yeşil olduğunu bildiğim gözlerini benden çekerek kapıdan çıktı aşağıdaki merdivenlere

ilerlemeye başladı. O gidene kadar gözlerim siyah pantolonunu ve gri kapüşonlusunu izlemeye devam etti.

“Gitti,” dedim Anka’ya döndüğümde. Telefonunu çıkarmış, alakasız bir şekilde kendi fotoğrafını çekmeye başlamıştı. Bunu her zaman yapıyordu. Geçen gün baktığımda telefonunda 65.378 fotoğraf olduğunu görmüştüm ve abartısız, yarisından fazlası selfie’ydi.

“Ne?” diye sordu kameraya poz vermeye devam ettiği sırada.

“Gitti diyorum,” dedim. Hâlâ kameraya bakıyordu. Birden öne atılarak telefonunu elinden aldığımda, “Bıktım bu huyundan ya,” dedim huysuz bir şekilde. “Şu an önemli bir görev üzerindeyiz. Bana odaklanamaz mısın?”

“Ne görevi ya?” diye sordu çantasından çıkardığı ruju dudaklarında dolaştırmaya başladığında. “Salak Sonay’ı bekliyoruz işte alt tarafı.”

“Nereye gitti acaba?” diye sordum onu umursamadan.

“Kim?” diye sordu.

“Ya sen beni dinlemiyor musun?”

“Gitti gitti diyip duruyorsun kim gitti söylemiyorsun ki!”

“Yakut,” dedim. “Ondan bahsediyorum. Başka kimden bahsedeceğim ya? Sen iyi misin? Sarhoş mu oldun?”

“Ne sarhoşu Val ya,” dedi gülerek. “Üç tane bira söyledim, onların da ikisini sen içtin zaten.” Gözleri etrafta dolaştı. “Gider tabii,” dedi. “Mekana baksana. Leş. O eğlenir mi hiç bu tarz yerlerde?”

“Niye geldi acaba?”

“Arkadaşları,” dedi az önce Yakut’un olduğu yeri işaret ettiğinde. “Yanlarına uğramıştır. Geldiğini millet bilsin diye.” Telefonuna gelen bildirim ile tekrar odağı telefon oldu. “Oh be!” dedi rahat bir nefes aldığımda. “Sonay gelmiş. Sonunda.”

“Bu çocuk umarım bir işe yarar,” dedim. “Yoksa tüm hıncımı ondan çıkaracağım. Burada iki saattir onu bekliyoruz.”

“Yarar yarar,” dedi kafasını sallayarak. “Merak etme.”

Birkaç dakika sonra masamızda yabancı bir beden daha vardı. Kafamı kaldırıp ona baktığım sırada içimden *sonunda* diyordum. Üzerindeki kahverengi ceketi çıkartarak Anka’ya baktığında gözlerim yüzünde dolaştı. Siyah saçları, beyaz teni ve mavi gözleri ile yakışıklı bir çocuktü ama benden bile küçük görünüyordu. Belki de gerçekten de öyleydi. Sonuçta Songur’dan küçüktü.

“Ne dönüyor burada?” diye sordu gülerek Anka’nın yanına oturduğu sırada. “Kızım,” dedi Anka’ya dönerek. “Bak sakıncalı biri falan değil, değil mi? Zaten bu aralar seninle benim üzerimde gereğinden fazla göz var. Dolkan ile beni papaz etme gözünü seveyim.”

Dolkan. Bu ismi ilk duyuşum değildi. Beynimde onu Songur Yakut ile beraber kodlamıştım. *Aynı seviye. Farklı taraflar.* Songur Yakut’un sözü nasıl Yılanlar denilen pislik yuvasında geçiyorsa,

Dolkan'ın sözü de onların tam tersi olan Kargalar'ın içinde geçiyordu. Yani Anka ve Sonay denilen çocuk da Kargalar'ın bir parçası olduğu için... Hesap vermeleri gereken kişi her zaman Dolkan'dı.

“Saçmalama,” dedi Anka. “Sen papaz oluyorsun da ben olmuyor muyum sanki?” Benim kendi önüme çektiğim birayı eline alarak bir yudum içti. “Ben senden çok daha büyük tehlikelerdeyim, Sonaycığım. Emin ol. O yüzden başımızı belaya sokacak bir şey yapmam.” Eli ile beni işaret etti. “Valeri. Liseden beri en yakın arkadaşım.” Sonra Sonay'ı işaret etti. “Bu da Sonay işte.”

“Beni tanıtacak bir cümle yok mu?” diye sordu Sonay gülerek. Anka onu umursamadan omzunu silktiğinde bana dönerek, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Güzelmış ismin. Anlamı ne?”

Sorusunu umursamadan ona doğru eğildim ve “Korkuyorsan neden geldin?” diye sordum.

“Ne?” diye sordu gülerek.

“Rahatsızsın,” dedim. “Diken üstündesin. Bu kadar korkuyorsan neden geldin? Yanlış anlama ama bu kadar rahatsız olan, kendine güvenmeyen insanlar genelde yardımcı olmak için pek hevesli olmazlar.”

“Ne bu sinir ya?” diye sordu kafasını iki yana salladığında. Ona cevap vermediğimde, “Geldim çünkü Anka çağırdı,” dedi. “Anka çağırırsa gelirim.”

“Az kalsın bana değer verdiğini düşüneneceğim,” dedi Anka gülerek. “Millete böyle anlatma ilişkimizi. Gerçekten arkadaşız sanacaklar.”

Sonay ona dönerek, “Değil miyiz ki?” diye sordu ama cevap alamamıştı. Zaten umursamada da. Anında bana dönmüştü. Tekrardan. Masaya doğru eğilip yanağını eline yasladığında, “Ne konuda yardımcı olmamı istiyorsun?” diye sordu neredeyse meraklı bir sesle. “Anka'nın yardım edemediği neye yardım edebilirim ben? Sana bir dövme yapabiliriz. Kuş kanadı teninde mükemmel dururdu.”

“Kalsın,” dedim gülerek çünkü Kargalar'ın bana sunacağı hiçbir şey yoktu. Bu boka sebepsiz yere bulaşmak istemiyordum. Aradığım heyecan değildi. Sadece intikamdı. Yani Sonay Vural'ın bana sunabileceği hiçbir şey yoktu. “Kıvrılan yılanlar daha çok hoşuma gidiyor.”

Beni sadece ağabeyi ilgilendiriyordu.

Yakut.

Sonay, “Ne?” diye sordu şaşkın bir sesle. Anında Anka'ya dönmüştü. “Ne dönüyor lan burada? Yine ne açacaksın sen benim başıma?”

“Ne bu sinir?” diye sordum onu taklit ederek. “Çok istiyorsan kuş dövmesini de ver. İkisinden biri olmak mümkün mü acaba?”

“He aynen,” dedi Sonay gülerek. “Çay da ister misin yanında? Tatlı?”

“Ağabeyine çay ve tatlı da verdiler mi iki dövmesinin yanında?” diye sordum gülerek.

Yüzündeki ifade birden değişti.

“O’na söyledin mi gerçekten?” diye sordu sinirle Anka’ya döndüğünde. “Seni var ya... Öldüreceğim.”

“Aynen,” dedi Anka. “Eminim yaparsın.”

“Ne istiyorsun kızım sen benden ya?” diye sordu Sonay sinirle. “İyi ki bir sırrımı öğrendin lan. Bu yüzden senin ağzına bakacağımı mı sanıyorsun? Kafana göre ona buna anlatamazsın bunu. Senin iyiliğin için diyorum çünkü bunu bir kere daha yaparsan bu sefer benimle değil de onunla muhatap olacaksın ve emin ol, o sana hiç tatlı yaklaşmaz.”

Anka güldü. “Çok korktum.”

“Sizin burada amacınız ne?” diye sordu Sonay gergin bir sesle. “Ötmek için bir dakikanız var yoksa kalkıp gideceğim.”

Gözlerine baktığımda gerçeği söylediğini fark edebiliyordum. Gerçekten de kalkıp gidecekti. Umurunda bile değildi. Anka bu sırrı sık sık birilerine söylüyor muydu?

“Dolkan biliyor mu bu sırrını?” diye sordum. “Ağabeyinin kim olduğunu?”

“Şaka mı bu?” diye sordu Sonay gülerek. “Ne diyorsun?”

“Soru sordum,” dedim sakın bir sesle. “Biliyor mu bilmiyor mu?”

“Tabii ki de bilmiyor,” dedi Sonay. “Tehdit mi edeceksin? Yapabileceğini mi sanıyorsun? Anka bunca zaman bunu neden gizledi diye sormazlar mı sanıyorsun? Burada işler öyle yürümez, tatlı kız. Onun da başını yakarlar.”

“Yo,” dedim. “Nasıl kanıtlayacaksın bildiğini? Onun sözüne karşı senin sözün, sonuçta. Üstelik Dolkan’a öten o olmayacak. Ben öteceğim.”

Sonay kısa bir an sessiz kaldı. “Gerçekten Songur ve Dolkan savaşa girmek üzereyken beni bu işe sokmak mı istiyorsun?” diye sordu Anka’ya dönerek. “Siktir git ya.” Bana dönerek, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Beni ağabeyinle tanıştıır,” dedim sadece.

“Bu mu?” diye sordu şaşkın bir sesle. Çok daha fazlasını bekliyormuş gibiydi. “Sadece bunu mu istiyorsun?”

“Evet,” dedim. “Aynı ortama soksan yeter.”

“Yüzüne bile bakmaz,” dedi alay eder gibi.

Bu sefer gülme sırası bendeydi. “Öyle mi?”

“Öyle,” dedi kafasını sallayarak.

Hayatım boyunca hiçbir zaman özgüvene sahip olmamıştım ama en iyi bildiğim şey rol yapmak ve ilgiyi üzerime çekmekti. Gecenin sonunda tek başıma ağlıyor olabiliirdim ama yapmam gerekeni, yapmam gereken anda yapmaktan gocunmazdım. Bu yüzden onun benimle konuşmama ihtimali bile olmadığını biliyordum.

Konuşacaktı.

Çünkü ben konuşmasını istiyordum.

Bir şeyi istiyorsam bir şekilde onu alırdım.

“Var mısın iddiasına?” diye sordum elimi ona doğru uzattığımda. Güler gibi serçe parmağıma baktı, sonra ne kadar ciddi olduğumu anlamış gibi koyu mavi gözleri kısıldı ve o da serçe parmağını uzattı.

“Varım,” dedi sıkmadan önce. “Bu gece seni onunla aynı ortama sokarım. VIP partisi var.”

Parti mi? Suratımı buruşturdum. Partilerden nefret ederdim. Lisede bile... Ne kadar hepsinde aktif hâlde bulunuyor olsam da gerçekten hiçbirinde eğlendiğim olmamıştı. Ve bu basit, masum bir lise partisi de değildi. O adamların verdiği partide kim bilir neler olurdu? Bunun hakkında düşünmek bile istemiyordum. Oraya gitmek de istemiyordum. Onunla konuşmanın başka bir yolu yok muydu? Herhangi, başka bir yolu?

Ama burada hiçbir şey benim isteklerime göre şekillenmeyecekti. İşime yarayan şeyi kullanmak zorundaydım.

“Eee?” diye sordum elimi çekmeden.

“Partide onunla beş dakikadan fazla konuşabilirsen iddiayı sen kazanırsın.”

Alayla güldüm. “Onu o partiden alıp çıkarım bile, Vural.”

“Fazla iddialısın,” dedi gülerek. “Ben yine de beş dakika konuşma olarak oynayalım diyorum iddiayı. Sonrasında çok rezil hissetme diye. Eğer konuşursan sen kazanırsın, konuşamazsan ben kazanırım. Ben kazanırsam siktirip gidersin ve bu konuyu bir daha açıp başımı ütülemezsın. Sen kazanırsan? Ne istiyorsun benden?”

“Hiçbir şey,” dedim elimi çektiğimde. “İşime yarayacağın tek şey beni ağabeyinle tanıştırmak. Onu da zaten yapacaksın. Senin bana vereceğin ya da benim için yapacağın başka bir şeye ihtiyacım yok.”

“Öyle olsun,” dedi omzunu silkerek ama belli etmemeye çalışsa da onu bozduğum ortadaydı. “On dakikaya kalkalım o zaman.”

“Bu VIP partisi nasıl bir şey oluyor tam olarak?” diye sordum.

“Genel olarak Yakut’un tanıdıkları davetli olur,” dedi. “İki taraftan da. Genelde üye çoğaltmak için yapılır. Senin gibiler için yani... Gerçekten aramıza katılmak isteyen bir şekilde yolunu bulur ve o partiye katılır diye düşünüyorlar. Haksız da sayılmazlar. Sen de kendini o şekilde burada bulmadın mı, Anka?”

“Yaşadığım her gün o geceye lanet ediyorum,” dedi Anka gülerek. “Keşke geçmişe dönebilsem de o gece oraya gitmesem.” Beni vazgeçirmek için mi böyle diyordu yoksa gerçek düşünceleri bu muydu emin olamıyordum. “Neyse... Benim işim daha basitti. Ben Dolkan ile muhatap oldum çünkü istediğim o taraftı. Yakut daha zor. Hâlâ güven sorunları var mı?”

Sonay güldü. “Her zaman.”

“Harika,” dedi Anka. Bana dönmüştü. “Yani seni büyük bir sınavdan geçirecek.”

“O kadar konuşabilire tabii,” dedi Sonay küçümser gibi.

“Sen çok yorum yapma bu konuda,” dedim gülerek. “Gece sonu göt olacaksın zaten. İyice sıkıntıya sokuyorsun kendine.” Sonra Anka’ya döndüm ve “Bunu zaten konuştuk,” dedim. “Hadi gel sana güzel bir dövme yapayım demeyeceğini biliyoruz. Yapabildiğim kadar, yapmamı istediklerini yapacağım. Amaca giden yolda her şey mübahtır, derler.”

“O herif sorunlu,” dedi uyarır gibi. “Seni aylarca deneyecek piç. Bunu anla önce. Sana güvenene kadar istediğini yaptırabilir ve katılmak istiyorsan, her istediğini yapmak zorundasın. Kim bilir Yakut senden neler ister? Bunu hesaba katıyor musun?”

“Her şeyi katıyorum,” dedim sessiz bir şekilde. “Sorun yok. Sadece denemek istiyorum. Yapamayacağımı düşünürsem zaten bırakacağım, Anka. Ne yapabilirim? İstemediğim bir şeyi yapmam. Hem benden ne isteyebilir ki?”

Neler isterdi? Neler isteyebilirdi? Bunun o kadar fazla cevabı vardı ki... Ama benim de sınırlarım vardı. Hiç kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramazdı. Eğer Anka’nın dediği gibi, bu işin boyumu aştığını düşünürsem peşini bırakacaktım.

“Her şeyi isteyebilir,” dedi Anka gülerek. “Ve inan bana, isteyecek de. Büyük ihtimalle, siz konuşmaya başladıktan yaklaşık yarım saat sonra.”

“Ben öyle bir şey olacağını sanmıyorum,” dedi Sonay araya girerek. “O kadar diyalog olur mu göreceğiz.”

“Sen bir karışma ya,” dedi Anka sinirle ona döndüğünde. “Burada sırf işimize yararsın diye varsın. Kes sesini de biranı iç.”

Sonay’ın söyledikleri umurumda bile değildi. Biriyle iletişime geçmek konusunda hiçbir zaman iyi olmasam da hiçbir zaman bunun için gerçekten çabalamamıştım ki. Ve biliyordum ki gerçekten çabalarsam yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Elimde kırk yıl düşünse bile aklına gelmeyecek bir koz verken, Songur Yakut’a ezilmek yapacaklarım listesinde en sonda bile yer almıyordu. Belki sonrasında, elimde ona karşı kozum kalmadığında şansını deneyebilirdi ancak benim ona sadece bir şey için ihtiyacım vardı ve bunu da dilimin ucundaki o sır yeterince karşılayacaktı. Sonrasında o adamı, zihnimdeki insan mezarlığının en pis mezarına sokacak ve onu hiç tanımamış olacaktım.

“Bana inanman gözlerimi yaşartıyor,” dedim alayla Anka’ya güldüğümde.

“Ben onun ilgisini çekemezsin hiçbir zaman demedim ki,” dedi Anka gülerek. “Sadece bu işe bulaşma, dedim. Yoksa ilgisini çekmekte bir sorun yok. Ne kadar kralım diye dolaşsa da erkek, erkektir. Güzel bir kız her zaman ilgisini çeker. Ve sen de gördüğüm en güzel kızsın.”

“Bak bu konuda haklı,” diye araya girdi Sonay.

“Sen iltifat da etme,” dedi Anka ona dönerek. Ona tahammül edemiyormuş gibiydi ama Anka’nın herkesle böyle garip bir iletişim şekli olduğu için bana garip de gelmiyordu.

“Kızma hemen,” dedi Sonay onu umursamadan. “Sen gelecek misin?” Bunu Anka’ya sormuştu.

“Nereye?” diye sordu Anka. “Partiye mi? Manyak mısın? Ne işim var benim orada? Senin gibi kaşınmıyorum ben. Zaten gözler üzerimdeyken kendimi riske atmam. Dolkan beni orada görürse sonra kenara sıkıştırıp ne halt yediğimi öğrenmeye çalışır. Kalsın, ona yalan söylenmiyor. Anlıyor anında.”

Sürekli gözlerin üstünde olduğundan, tehlikede olduğundan bahsediyordu ama konuyu bana bile doğru düzgün açmıyordu. Ona birkaç kere ne olduğunu sorsam da hiçbir şey söylememişti. Sadece burada işlerin her zaman tehlikeli olduğunu söylüyor ve sonrasında beni vazgeçirmeye çalışıyordu ama söyledikleri pek de umurumda olmuyordu.

Bir süreden sonra yapma demeyi bırakmıştı.

“O zaman biz yavaştan çikalım,” dedi Sonay bana baktığında. Hemen mi gidecektik?

“Şimdi mi?”

“Yani,” dedi kolundaki saate baktığında. “Parti çoktan başladı. Kanerler oraya geçmişler bile. Burada değiller. O da yarım saate orada olmuş olur.”

“Az önce buradaydı,” dediğimde Sonay şaşırdı.

“Burada mıydı?” diye sordu anlam verememiş gibi. “Ne zaman çıktı?”

“Sen gelmeden beş dakika önce,” dedim. Az önce Yakut’un olduğu yeri işaret ettim. “Orada takılıyordu. Selamlaşıp gitti. Tanıyor musun sen oradakileri?”

Sonay göz ucuyyla işaret ettiğim yere baktığında kafasını salladı ama rahatsız olmuş gibi ayağa kalktı. “Hadi, geçelim biz.”

“İyi şanslar,” dedi Anka bana öpücük atarak.

“Bana öpücük yok mu?” diye sordu Sonay pisliğine.

“Sen defol git,” dedi Anka gözlerini devirerek. “Dikkat et. Gece eve döndüğünde bana mesaj atmayı unutma.”

“Unutmam,” dedim deri ceketimi üzerime giydiğimde. “Sen de yaz bana. Burada mı takılacaksın?”

“Kızlarla otururum biraz eve gidesim yok,” dedi telefonunu eline aldığı anda. “Bir şey olursa da yaz. Sonay’a güvenme. Hiçbir şey yapmaz seni kurtarmak için. Başın belaya girerse bir mesaj at.”

“Atarım,” dedim telefonumu deri ceketimin cebine attığımda. Siyah çantamı omzuma astığımda, “Önce bir lavaboya gitmem lazım,” dedim Sonay’a dönerek. “Sen dışarıda bekle beni. Geliyorum.”

Kafasını salladığında mekana ilk girdiğimde de girdiğim için yolunu bildiğim lavaboya doğru ilerledim. Merdivenlerden inerek sola döndüm, lavabonun içi o kadar doluydu ki resmen nefes alacak alan bile yoktu. En köşeye, aynanın karşısına geçerek nasıl göründüğüme baktım. Yüzümde her zamanki makyajım vardı, siyah saçlarımı her zaman yaptığım gibi düzleştirmiştim ve her zaman sürdüğüm bordo rujum biraz silinmişti. Zaten lavaboya onu tazelemek için gelmişim. Çantamdan bordo rujumu çıkardım ve dikkatlice sürdükten sonra nefes alacak alan olmayan

tuvaletten dışarı attım. Az önce indiğim merdivenleri çıkarak kenardaki diğer çıkış kapısını kullandım ve sokağa çıktım.

Yağmur yağıyordu ve hava daha da soğumuştı. Üşümeyi sevmesem de Ankara'nın soğuğuna alışmışım artık. Omzumdan düşen çantamı düzelttikten sonra sokağın başında bekleyen ve sigara içen Sonay'ın yanına ilerledim.

“Araban nerede?”

“Bu işte,” dedi karşıda duran park hâlindeki siyah BMW'yi işaret ettiğinde. “Ne oldu? Beğenmedin mi?”

Ona hiçbir şey demediğimde dudaklarındaki sigarayı yere attı ve altındaki botlarla ezerek söndürdü. Yürümeye başladığında ben de peşinden gidiyordum. Kapısını açtığında ben de arabanın arkasından dolaşarak yolcu koltuğunun kapısını açtım. Emniyet kemerimi taktıktan birkaç saniye sonra arabayı çalıştırıp sürmeye başlamıştı.

“Sen ne ayaksın?” diye sordu göz ucuyla bana baktığında.

“O ne demek?”

“Nereden çıktın birden diyorum,” dedi gülerek. Sinir bozucu bir çocuktı. “Ne işin var Songur ile?”

“Neden garipsendi bu anlamadım?” diye sordum ona dönerek. “Hani kendisi kraldı? Öyle demiyor musunuz siz baştaki adamlarınıza? Sanki masalda yaşıyormuşsunuz gibi saçmasapan lakaplar falan... Sizin kral saydığınız bir adamın da peşine düşeni çoktur diye düşünüyorum. Nesi garip geldi bu kadar?”

“Garip gelmedi,” dedi güldüğünde. “Ondan ne isteyeceğini merak ettim sadece.”

“O da bana kalsın, Sonay.”

“Kalsın bakalım,” dedi umursamadan. “Ama dikkatli ol. Yanlışlıkla Dolkan'ın radarına girme. Hedeften sapmış olursun. Gerçi sen sarışın değilsin. Girmen zor.”

“Bu adam hani Yakut'un düşmanıydı,” dedim son dediğini umursamadan. “Partisinde ne işi var?”

Adamlar iki düşman örgütün başıydı. Tamam, sözde başları onlar değildi ancak gerçekte olayların arka yüzündeki isimler onlardı. Aynı ortamda bulunmalarının en ufak bir mantıklı açıklaması yoktu. Düşmanlar neden beraber vakit geçirirdi ki? Örgütler ikisini de gizliyordı. Gerçi, anladığım kadarıyla Kargalar çok daha şeffaflardı çünkü Yılanların çoğu üyesi gizem içerisinde gibi duruyordu. Bunu biliyordum çünkü bu birkaç ay içinde ne zaman Yılanlar'dan bahsetsem, ne zaman onlar hakkında bir araştırma yapıyor olsam öne Doren denen bir adamı sürerlerdi; nihayet Anka sayesinde Songur'u öğrendiğimde, gittiğim mekanlarda, iletişim kurabildiğim birkaç üye ile konuşmuş ve adamın ismini laf arasında geçirmiştım.

Songur mu? diye sormuşlardı bana gülerek. Hayatımda hiç duymadım.

Aynen. Eminim ki duymamışsınızdır.

İnsanlar onunla doğrudan iletişime geçmesini diye, onu bilmiyormuş gibi davranıyorlardı. Ama hepsinin onunla bağlantısı olduğu belli bir şeydi. Sadece birinin karşısına geçip de “Beni onunla tanıştır,” demesinden koruyorlardı kendilerini.

Sonay’ın şansına, kendini koruyamayan tek kişi o olmuştu.

“Ne derler bilirsin canım,” dedi bana döndüğünde. “Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın.”

Onların arasındaki dramlarla ilgilenmediğim için kafamı çevirerek camdan oylu ilgilendiğim şey bana ne verebileceği, nereye götürebileceğiydi. Kapkaranlık bir kuyu vardı, o kuyu benim yolumdu ve ben o kuyunun içinde tek başıma kalmış bir kızdım. Elimdeki her şey alınmış, terk edilmişim ve yolumu bulmak, beni buraya hapseden ve elimdekileri alan insanlara ulaşarak onlardan hesap sormayı her şeyden çok istiyordum. Bunu sağlayabilmek için o kapkaranlık kuyunun dibinde bir ışık yanması gerekiyordu ve bunu yapabilmemin tek yolu ona yaklaşmaktı.

“Pek konuşkan değiliz bakıyorum da,” dedi Sonay arabadaki rahatsız edici sessizliği bozarak. Benim aksime onun çok konuşkan olduğu her hâlden belliydi. “Neyse... Bir şeyler aradığın belli. Bir kişi? Bir isim? Bir cevap? Hangisi?” Ona ters ters baktığımda, “Tahminlerden biri doğru belli ki,” dedi alaycı bir sesle. “Ama aradığın şey her neyse, ağabeyim ile alakası olmadığına eminim. Buralarda değildi bile.”

“Hmm...” Bakışlarımı ondan çekerek kaldırım taşlarını döven hırçın yağmur damllarına çevirdim. “Ona ben karar veririm.”

“Sen beni fena eğlendireceksin var ya,” dedi ama ona yine cevap vermedim. Somurtarak önüne döndüğünü fark ettim ama yol boyunca benimle bir daha iletişime geçmeye çalışmadı. Pahalı bir sitenin içine girdiğimizde arabasını park etti ve hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Ben de peşinden indim ama o ilerlerken binanın önünde durdum.

“Gelmiyor musun?” diye sordu bana döndüğünde.

“Sigara içeceğim.”

“Sigaranı içerde de içebilirsin,” dedi bana tuhaf bir bakış attığı sırada.

“Burada içmek istiyorum,” dedim. Aslında içeri girmeden önce biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı çünkü ne kadar dışarıdan tam tersini göstersem de olacıklardan korkuyordum. Hayatımın tepetaklak olacağını biliyordum ve bunun için biraz cesaret toplamam gerekiyordu.

“İyi iç o zaman,” dedi umursamaz bir sesle, omzunu silktiğinde. “Ben içeri giriyorum. Kapıyı sana açarım. Bekle. Telefonuna numaramı kaydedeyim. Ararsın.” Telefonumu ona uzattığımda numarasını yazdı ve kaydetti. Sonra hiçbir şey demeden karşımdaki binaya girdi.

Omuzumdaki çantadan sigara paketimi çıkartarak içinden bir dal çektim ve dudaklarım arasına sabitledikten sonra cebimdeki çakmakla sigara yaktım. Daha henüz içime bir nefes

ekebilmişken tam karşımda duran siyah, devasa ve kesinlikle canavar gibi görünen bir motosikleti gördüm, gözlerim yavaşça güzel canavardan kayarak plakasına doğru indi.

06 STY. 06 STY mi? Songur T. Yakut?

Gelmişti yani.

Ve bir diğer yandan... Bu adam şaka mıydı? *Kendi baş harflerinin yazdığı bir plaka mı? Yok artık.*

Sigaradan bir nefes daha aldığımda gerginliğimin geçmesi için istemsizce dengemi bir ayağımdan diğerine veriyordum. Siyah bir Maserati'nin yanına park ettiği motosikletinden indiğini gördüm. Motosikleti, Maserati'nin sahibini sinir etme istiyormuş gibi arabanın hemen dibine park etmişti.

stnde mekandan çıkarken üzerinde olan gri kapuşonlusu vardı ama onun üzerine siyah deri bir ceket geçirmişti. Siyah bir pantolon giyiyordu, altında da Harley Davidson'ın oldukça kaba duran postalları vardı. Kafasındaki siyah kaskı çıkardı ve siyah saçlarını sallayarak elleriyle düzeltti. Kaskı motorsikletin arkasına koyduktan sonra kolundaki saati kontrol etti ve telefonunu cebinden çıkarak yürümeye başladı. Yola değil, doğrudan telefona bakıyordu.

Bir anda elimdeki sigarayı yeni fırlattım. Halbuki daha yarısını bile içmemiştim ve boşa giden sigaraya çok üzülürdüm ama şu anki durumun aciliyeti vardı. Aşını yüksek bir bina olduğundan dolayı, asansör kullanmadan çıkmasına imkan yoktu. *Lttfen asansör henüz gelmemiş olsun,* diye geçirdim içimden. Bu sırada yağmur yüzünden ıslanan saçlarımı düzelterek binanın içine hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım. İçeri girdikten sonra büyük bir lobiden koşar adımlarla geçtim ve asansöre doğru geldiğimde adımlarımı yavaşlatıp rahat bir nefes verdim çünkü gitmemişti, hâlâ oradaydı. Asansörün gelmesini bekliyordu. Kafasını eğmişti ve elindeki telefonu inceleyerek bir yandan ayağıyla ritim tutuyordu. Her ne mesajı geldiye, gözlerini devirerek cevap yazmaya başladı.

Bilerek tam yanında durduğımda kafasını kaldırıp bana bakmasını bekledim ancak bakmadı. Varlığımı hissetmemesi mümkün değildi ama ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Ben şaşkın bir şekilde yanında dikilmeye devam ederken elindeki siyah iPhone'u cebine sokmak üzere olduğunu gördüm ancak telefonu tekrar titremeye başladığından bunu gerçekleştiremedi.

Egoist piç beni resmen fark etmiyordu.

Birkaç saniye daha asansör bekledik ancak hala yanına dönüp de bana bakmamıştı. Asansörün kapıları açıldığında, telefonuna bakarak asansöre adımını attı ve ben de hemen peşinden, yeri titretecek kadar sert olan adımlarını izleyerek asansöre bindim.

Asansör nc kata ıktı. Bekledim. Asansör on üçüncü kata ıktı. Bekledim. Asansör yirmi üçüncü kata ıktı. Bekledim. Asansör otuz üçüncü kata ıktı.

Bekledim, bekledim ve bekledim.

Kafasını telefondan kaldırıp bana göz ucuyla bakmadı bile.

Bu şaka mıydı?

Asansör kırkinci kata ilerlerken yeşil gözlerinin elinden düşürmediği ve sürekli mesaj yazdığı telefonundan ayrıldığını gördüm. Bunu görmemle beraber anında kafamı kaldırarak bakışlarımı asansörün kapısına odakladım. Asansör büyüktü, sinir bozucu bir şarkı çalıyordu ve sadece ikimiz vardık. Bakışlarım kapıdaki aynadaydı ve bu aynadan dolayı onun bana baktığını net bir şekilde görebiliyordum.

Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdığını ve telefonu cebine koyduğunu fark ettim. Kafasını asansörün duvarına yasladığını göz ucuyla gördüm ama ona dönüp de bakamıyordum çünkü az önce ısrarla telefondan ayrılmayan bakışları şimdi sadece bendeydi. Sanırım telefona olan ilgisini kaybetmişti. Dudakları her an konuşacakmış, sanki konuşmak istiyormuş gibi aralıktı ancak öyle bir duruşu vardı ki, o dudaklarından arasından tek bir kelime çıkacağını düşünemezdim. Dışarıya yaydığı bir hava vardı, tehlikeli olduğunu ona yaklaşmadan bile gözlerinden dünyaya yansıyan o bakışlardan anlayabiliyordum.

Ya da belki de bana anlatılanlar yüzünden gözümde öyle bir profil oluşturmuştum.

Asansör durduğunda artık yeşil olduğuna emin olduğum gözlerini benden çekerek asansörün açılan kapısına odakladı. Gözlerim yavaşça yüzüne kaydı ancak ona baktığımı anlamasın diye bakışlarımı hemen kaçırdım. Telefonunu cebinden tekrardan çıkarmıştı. Adam telefon bağımlısı falan mıydı? Ondan ayrılamıyordu da. Gözlerim siyah iPhone'u tutan parmaklarına kaydı, parmaklarının her birinde küçük birer dövme vardı. Harfler yazıyordu.

Bana son bir kez bile bakmadan yavaş adımlarla partinin olacağı daireye ilerlemeye başladı. Gözlerim siyah deri ceketinden bir an olsun bile ayrılmadı, büyük ihtimalle üzerindeki keskin gözleri hissetti, onun gibi bir adam hissedirdi ancak bunu umursamadı çünkü onun gibi bir adam umursamazdı.

Onun ardından asansörden çıktım ancak o kadar hızlı ortalıktan kaybolmuştu ki nereye, hangi daireye girdiğini bile görememiştim. Burası en yüksek kattı ve sadece iki apartman dairesi vardı, o yüzden yüzde elli şansım vardı ancak bu bir şans oyunu değildi, buraya yanlışlıkla uğramış gibi hiç tanımadığım birinin kapısını çalacak değildim ya? Dudaklarımı ısırarak telefonumu çıkardım. Hayatımın yeterince boka batmış olması yetmiyormuş gibi bir de aptal bir çocuğa işim düşüyordu ya, beni en çok sinirlendiren şeylerden birisiydi bu.

Valeri: Neredesin? Kapıdayım. Hangi daire?

Cevabın gelmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Sonay Vural: Geliyorum, gangster.

Birkaç dakika bekledikten sonra, tam karşımdaki kapıdan Sonay çıktı ve yanıma gelme gereği duymadan eliyle gelmemi işaret etti. Ona gözlerimi devirerek saçlarımı ardıma attım ve kapıyı ardına kadar açmasını izledim. Kapıyı açtığında bakışlarım kapıya kaydı, haklıydı. Bir

anahtar yerine şifre girilen bir düzeneğe vardı. Onu takip ederek daireye adımımı attığımda ardından kapıyı kapattı ve bana yolu gösteriyormuş gibi önden yürümeye başladı.

Beni karşılayan ilk şey, alkolün pis kokusu olmuştu. Gözlerim etrafta dolanmaya başladı, evin holünde çok fazla kişi yoktu. İçerideki sıcaktan dolayı çıkardığım deri ceketimi herkesin ceketlerini fırlattığı yere doğru gelişigüzel attım, üzerimde uzun kollu crop bir kazak olduğu için yine de sıcaklıyordum ama yapacak bir şey yoktu.

Önümden yürüyen Sonay'ın elindeki bir votka şişesi olduğunu ve yalpalayan adımlarla yürüdüğünü görebiliyordum. İki saniyede sarhoş mu olmuştu yani bu salak? Ya da belki de sadece rol yapıyordu.

Salon olduğunu düşündüğüm yer ışılandırılmıştı, buraya minyatür bir gece klübü yapmışlardı adeta. Kalabalık bir grup, çoğunluğunu kızlar oluşturuyordu, devasa olan salonun ortasında dans ediyorlardı. Yüksek bir müzik sesi vardı, hareketli bir parça çalıyordu ve dans edenleri gazlıyordu.

Gözlerim sadece onu arıyordu ancak neredeyse yüz kişinin olduğu bu salonda ondan en ufak bir iz bile yoktu. Beş dakikada nereye kaybolmuştu bu herif?

Sonay bir yere doğru ilerlerken onu izlemeye devam ettim. Bir grubun yerde doğruluk mu cesaret mi tarzında bir oyun oynadığını görebiliyordum, bir çift öpüşüyordu ve oyun onları epey bir eğlendiriyor olacak ki grup kahkahalar atıyordu. Parıldayan mavi ve yeşil ışıklar herkesin yüzünü bir aydınlatıp bir kaybolduğundan kalabalıktaki kimse tam olarak seçilmiyordu. Kahkaha atan bir çocuk kahverengi saçlarını karıştırarak bize doğru ilerlemeye başladı. Songur onu fark etmemişti ancak ben onu fark etmiştim, kafası kesinlikle iyiydi ve kahverengi gözleri doğrudan Sonay'a odaklanmıştı.

Üzerinde lacivert bir tişört, altında bir kot vardı. Kolundaki yılan dövmesini buradan bakınca görebiliyordum ancak dövme büyük ya da ayrıntılı falan değildi, üstelik daha rengi oturmamıştı.

"Lan, Sonay!" diye bağırdı çocuk yüksek sesle, sonrasında beni daha yeni fark ettiğini belli eden bakışları bana doğru döndü. "Nereye kayboldun? Gelsene lan!"

"İşim var," dedi Songur baygın bakışlarla ona doğru döndüğünde, müzik sesi o kadar yüksekti ki sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştı. "Geleceğim yirmi dakikaya. Kaner nereye kayboldu?"

"Bilmem buradaydı en son," dedi çocuk kahverengi uzun saçlarını karıştırdığında. "Tuvalete falan gitmiştir. Keyfi pek yerinde değildi."

"Dolkan nerede?"

"Songur ileydi," dedi çocuk bir odayı işaret ederek.

Bir kız onu çekiştirdiğinde gülümseyerek kıza dönmüştü ve bize olan kısa süreli ilgisi bir bulut gibi dağılmıştı. İçkilerin dizildiği masaya doğru ilerlerken çocuğun işaret ettiği odaya doğru dönmüştüm. Beyaz kapı tam anlamıyla açık olmasa da aralıktı. Bir adamın vücudunu net bir

şekilde görüyordum. Altında siyah dar bir kot pantolon, üzerinde ise gri bir tişört vardı. Sapsarı, gördüğüm en canlı görünüme sahip saçları vuran mavi neonların altında parılıyordu ve dudakları arasında bir sigara vardı. Birkaç adım atarak koltuğa oturduğunda, kaşlarını çatarak bir karşısına doğru döndü.

Birkaç saniye sonra karşısındaki adam, yani Yakut, aralık kapıdan kendini gösterdiğinde mavi neonların vurduğu bedenini izlemeye başladım. Dudaklarını yalayarak adama bir şey dediğinde sarı saçlı yabancıнын gerildiğini gördüm. Onun gerilmesi Songur Yakut'un hoşuna gitti.

İnsanların zaaflarından beslenen bir şeytanı andırıyordu.

Sarı saçlı yabancıнын kaşlarını çatarak Songur Yakut'u süzdüğünü gördüm. Songur'un yüzü ise alaycı bir ifadeyle aydınlaşmıştı. Dudaklarının tehlikeli bir kıvrımla sola kıvrıldı ve hiç beklemediğim bir şey yaparak cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanı adama uzattığında sarı saçlı adam elinin tersiyle parayı itti ancak Songur ona aldırmadı, parayı masanın üzerine koydu. Birkaç saniye sonra, sarı saçlı yabancıнын cebindeki araba anahtarını çıkarıp masanın üzerine koyduğunu gördüm.

Önce ne yaptıklarını anlayamadım.

Sonra ise jeton düştü. İddiaya giriyorlardı.

İyi de ne için?

"Ne yapıyor yine bunlar?" diye sordu Sonay sesli bir şekilde homurdanarak. "Hay sikeyim." Bana doğru döndü. "Biraz salonda otur, insanlarla kaynaş. Bunlar yine saçma sapan bir yarışa girdiler, şu herifi şutlamazlarsa Songur'un bu gece seninle konuşacak kadar boş olacağını sanmıyorum."

Benim bir şey dememe fırsat bile vermeden ilerlemeye başladı. Kapiya doğru ilerledi ve içeri girdi, birkaç saniye sonra kapı kapanmıştı. Sıkıntı ile iç çektim ve adımlarımı içkilerin olduğu kısma çevirdim. Birkaç kız yerde yatıyordu ve gülüşüyorlardı. Kafamı sallayarak önüme döndüm, içerisi iyice sıcak olmaya başlamıştı. Mavi neon ışıkların değip geçtiği her bedenin sahibinin elinde bir içki şişesi ya da bardağı vardı, müzik sesi iyice yükselmişti ve istisnasız herkes dans ediyordu. Dışarıda sağanak yağmur yağdığından dolayı teras açılmamıştı ve bu, burayı çok daha havasız kılıyordu. Soluduğum tek şey alkol, sigara ve ter karışımı iğrenç bir kokuydu.

Yine de, lise hayatı boyunca istemese bile bir sürü partiye katılmış biri olarak, bu partinin epey bir sağlam olduğunu söyleyebilirdim.

Eğlenmeyen tek kişi bendim.

Bu son derece normaldi çünkü buraya eğlenmek için gelmemiştim.

Aradan geçen yaklaşık yarım saat sonra telefonumun ön kamerasından dudaklarımdaki bordo ruju kontrol ettiğimden odanın kapısı açıldı ve tahmin ettiğimden çok daha fazla sayıda kişi odadan dışarı çıkmaya başladı. Önce Sonay çıktı ve kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir çocuk çıktı.

Dolkan denilen sarışın adam kapı kapatılmadan önceki somurtan yüz ifadesine zıt olarak oldukça keyifli bir şekilde odadan çıktığında Songur da onu takip etti.

Bunlar ne iş çeviriyordu?

Sarışın adam hiçbirini umursamadan hızlı adımlarla daireyi terk ettiğinde Songurlar arkasından bakmadı bile. Az önce onlar odaya girdiğinde kalabalığın kalktığı büyük koltuklara doğru ilerlediklerini gördüğümde, Sonay da bana doğru ilerledi. Songur koltuğa gevşek bir şekilde oturduğunda elindeki telefona yine bir şeyler yazmaya başladı. Üzerindeki deri ceketini ve gri kapüşonlusunu çıkarmıştı, şimdi sadece siyah bir kısa kollu ile duruyordu ve kollarındaki dövmeleeri gözler önüne sermişti. Kolları da tıpkı elleri gibi dövme ile kaplıydı.

En çok dikkat çeken dövmesi kolundan el bileğine kadar inen yılan dövmesiydi. Daha önce bu dövmeyi çok görmüştüm ancak bu kadar büyüğünü ve ayrıntılısını ilk defa görmüştüm. Çift yılan vardı, biri diğerinin gölgesi gibiydi. Karşı karşıya bakıyorlardı ve kuyrukları el bileğinin orada birbirlerine kördüğüm şeklinde bağlanıyordu. Diğer kolunda ise oldukça görkemli, Sonay'inkinden bile daha büyük bir kuş tüyü dövmesi yer alıyordu. Dövme o kadar büyüktü ki, kolunun neredeyse tamamını kaplamıştı.

"Sana bakıyor," dedi Sonay yanıma yaklaştığında. Ses tonu sanki bu iyi bir şeymiş gibi çıkmıştı. Sonra birkaç saniye duraksadı. "Siktir. Sana bakıyor. Bu iyi bir şey olamaz ki."

"Neden?" diye sordum bacak bacak üstüne atarak ona doğru döndüğümde, mavi gözlerim yeşil gözleri tesiri altına almak için bana adeta yalvarıyordu ancak onlara istediklerini vermiyor, sadece Sonay'a bakmaya çabalıyordum.

"Çünkü iddiayı kaybedeceğim," dedi Sonay somurtarak. "Genelde insanlara bakmaz. Elindeki telefonla ilgilenir."

Onu fark etmiştim. "Telefon bağımlısı falan mı?" diye sordum istemsizce.

Sonay kahkaha attı. "Olabilir," dediğinde elindeki şişeden büyük bir yudum almıştı.

"Babasının işlerine bakıyor. Her saniye göreve çağırılıyor yani. O yüzden."

Kendime engel olmak için çabalamayı bırakarak ona döndüm. Mavi neon ışıklar yüzünü tesiri altına almıştı. Kafasını geriye atmıştı ve sol kolunu da kafasının arkasına yaslamıştı. Mavi neonlar hedef değiştirerek bu sefer yeşiller ona döndüğünde, keskin çene kemiği ve yüzündeki derin kesik izi aydınlandı. Cebindeki sigara paketini çıkararak yaladığı dudaklarının arasına bir dal yerleştirdi ve siyah zipposuyla sigarayı ateşleyerek kafasını geriye atıp derin bir nefes çekti.

Az önce Sonay ile konuşan çocuğun hızlı adımlarla yanımdan geçerek Songur'un olduğu yere ilerlediğini gördüm ancak hedefi Songur değildi. Az önce odadan Sonay ile beraber çıkan kahverengi saçlı çocuktaydı.

"Kaner!" diye bağırdı çocuk. "İşimiz var, az gel."

Kaner dedileri kişi demek buydu. Kaner eğilerek Songur'a dönüp bir şey dedi. Songur ise sadece kafasını salladı. Bir cevap vermemişti. Oturduğu yerden biraz bile doğrulmamıştı. Hâlâ kafasını koltuğun yastığına yaslamış bir şekilde elindeki telefona bakıyordu.

"Ben de gidiyorum," dedi Sonay birden. "Sen otur burada."

Hızlı adımlarla benim bir şey dememe bile fırsat vermeden yanımı terk ettiğinde öfkeyle giden bedenini izledim. Aptal çocuk, beni buraya neden getirdiğini unutmuş muydu? Burada yaptığım tek şey dans eden çıldırmış insanları izlemek ve ter kokusu solumaktı.

Bir de intikam planımın üzerinden geçip durmaktı.

Zihnimde, o kadar derinlerde düşünürdüm ki her şeyi çoğu zaman benim bile haberim olmazdı. Bir kere bir düşüncenin batağına düştüğümde, saatlerimi bir duvarın soğuk betonlarını izleyerek geçirebilirdim ve dahası, bunu fark etmezdim bile. Zaman, yer ve kişiler yok olurdu. Sadece düşüncelerim olurdu ve içime aka aka biriken yeraltı sularının bastığı bir yeraltı mağarasının içerisinde çıkış yolunu bulmaya çalışırdım.

Ayağa kalktım. O salağı bulmam lazımdı. Hızlı adımlarla onların ilerlediği yere, evin karanlık görünen ve kimsenin olmadığı koridoruna doğru hızla yürümeye başladım. Öfkeyle beni rahatsız eden saç tutamlarımı gözümün önünden çekmek amacıyla elimi kaldırdığımda aniden bileğimi sertçe kavrandı ve bileğimi kavrayan kişiye doğru, tamamen kendi isteğim dışında döndüm.

"Benimle tanışmak mı istiyorsun?"

Ve Songur Yakut benimle konuşur.

Ses tonu, tınısı o kadar güzeldi ki bu birkaç saniye ona bakakalmama neden olmuştu. Sonrasında bileğimi elinin baskısından kurtarmak için çekmeye karar verdim ama çekmeme gerek olmadan beni bıraktı.

"Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle. Böyle bir giriş yapmasını beklemiyordum. Gergin olsam da ona belli etmemek için gülerek yüzüne baktım. "Bileğimi çekip beni duvara yaslayan sensin. Asıl benim sana sormam lazım, benimle tanışmak mı istiyorsun?"

"Önce barda karşıma çıktın," dedi. "Sonra asansörde. Yetişmek için koşmanı saymıyorum bile." *Siktir. Onu görmüş müydü gerçekten?* "Şimdi de partidesin. Durmadan bana bakıyorsun. Bence salağa yatmana gerek yok."

"Tasadüf," dedim ona yetişmeye çalıştığımı fark ettiği için utanmama rağmen, sesim soğuktu.

"Tasadüf mü?" diye sordu. "Sence bu kadar fazla karşılaşmamız tasadüf mü?" Omzumu silktiğimde, "Bence olamaz," diye cevapladı kendi sorusunu. "Bu kadar tasadüfe bir aptal bile inanmaz."

"Bilmem," dedim dudaklarımı yalayarak. "Biraz zorlasam seni inandırabilirim aslında, Songur Yakut."

Ama ben burada oyun oynamıyordum. Tesadüflerle işim yoktu. Hızlıca bitecek bir yolculuğa bir an önce başlamam gerekiyordu.

"Adımı biliyorsun," dedi kafasını sallayarak. "Güzel. Seninki ne?"

Dudaklarım fısıldadığını farkında mıydı? Neden dudaklarım fısıldıyordu?

"Valeri." Kaşlarımı kaldırdım. "İnsanlarla konuşmadığını sanıyordum."

"Dersini iyi çalışmışsın sanırım," dedi alaycı bir sesle. Bakışlarımı yüzünden alamıyordum.

Mavi neonlar bir yara izine, bir keskin çene kemiğine, bir kusursuz burnundaki metal halkayı aydınlatıyordu. Heykellere benziyordu, esmer teni o kadar kusursuzdu ki mermerden yapılmış bir heykeli andırıyordu. "Konuşmamak demeyelim... O kadar keskin sınırlarım yoktur ama genelde gereksiz diyaloga girme taraftarı değilimdir. Ama biri sapık gibi beni izlerse, onun karşısına çıkıp beni rahatsız ettiği konusunda uyarmam gerekir."

"Sapık gibi seni izlemiyorum," dedim çenemi kaldırıp sırtımı sert duvara yasladığımda. Boyu benden çok uzun olduğu için ona bakmak için kafamı tamamen kaldırmam gerekiyordu. "Sende istediğim bir şey var."

Benim ondan gizleyecek bir şeyim yoktu, zaten tam olarak istediğim de ona bildiklerimi söylemekti. Herkesi soktuğu o sınavı acilen unutmamı gerekiyordu. Elimde bir koz vardı ve amacım bunu ondan saklamak falan değil, doğrudan ona söylemekti. Böylece, sadece bir gece konuşup ertesi gün unuttuğu insanlardan biri olamayacağımı anlamış olurdu belki.

Songur Yakut bana istediğim şeyi, benim istediğim şekilde verecekti.

"Buradaki herkesin benden istediği bir şey var," dedi düz bir sesle. "Senin istediğin ne?"

Elimle ani bir şekilde kolunu tuttum ve özenle yapılmış o ihtişamlı yılan dövmesine parmaklarımı dolaştırmaya başladım. Düz bir ifadeyle bana baktı ve hiçbir tepki vermedi. Gözlerimi kısa bir süre dövmesine indirdim ancak hemen sonra, tekrardan yeşil gözlerine odakladım. Göz temasını sevmiyor olabilirdi ancak gözlerini benden hiç çekmiyordu.

Dövmesine dokundum. Dudaklarını yalayarak kirpiklerinin altından, eğer düşündüklerimi gizlemekte bu kadar iyi olmasaydım beni bile yere mıhlatabilecek kadar etkili olan bir bakış attı.

"Bu," dedim anında geri çekilerek. Bu temas beni germeye başlamıştı. Korkutucu bir şekilde, iyi anlamda. "İstediğim şey bu. Sadece dövmen. Bana bunu verebilir misin?"

Alayla gülümsediğinde dolgun dudakları yana doğru kıvrıldı. Birden kulağıma doğru eğildiğinde, yemin ederim ki sıcak nefesinin boynuma çarptığını hissettim.

"O kadar kolay olmaz," diye fısıldadı kulağıma doğru. O kadar yakınımdaydı, o kadar dibimdeydi ki tüm bu gürültüye rağmen fısıldayışının zihnimin içinde yankı yaptığına yemin bile edebilirdim. "Hiçbir zaman karşılıksız bir şey yapmam. Eğer sana istediğin bir şey veririm, istediğim bir şey alırım." Nefesini üfledi. "Sen bana, benim zaten sahip olmadığım ne verebilirsin ki, Valeri?"

"Eğer isteseydim," dedim alayla. "Cevap birçok şey olurdu ancak istemiyorum. Bu yüzden, cevap hiçbir şey."

"Hmm..." Sesindeki alaya ellerimi uzatsam dokunabilirdim. "Onu nasıl yapacaksın? Benden büyük bir şey isteyip karşılığında bir hiç vermek?" Kafasını alayla salladı. "Sanırım benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Seni bilmeme gerek yok ki," diye fısıldadım kulağına doğru fısıldayarak. İstemsizce gülümsemiştim. "Çünkü senin en büyük sırrını biliyorum, Songur Yakut."

2. Bölüm: "Kalpsiz Kralın Krallığı"

*Sevgili günahkar, ruhunun çaldığı günahlarda soluklan.
Derler ya hani sana hep; güç, taht, kan.
Sen anca sahte intikamına kan.
Göremediğin acılarından saklan.
Aslında yaşadığını sandığın her an,
Yakut'u bile yapar zehre bulanmış katran.
Sen yenilmez bir askersin, zorlu galibiyetlerin var, sırtına acının izlerini bırakan.
Silinip gitmezsin çünkü kendine kanlı bir savaş bile açsan.
Kalbin boşluktan yapılmış senin, zırhın en değerli yakuttan.
Çık kanlı krallığının karanlığından.
Gözlerin kimseyi göremese de bil, hep var sana bakan.
Yakut Kral, sen sadece bana inan.*

Sırlar.

Bir insanı, kelimelerden ziyade hislerin parçalayabileceğine inananlardan olmuştum her zaman. Zihinde dönüp duran düşünceler bastırılırdı, zihnin ücra bir köşesine atılırdı ancak hisler bir kere kalbi zehirli bir sarmaşık gibi çepeçevre kuşattı mı insan içine düştüğü kuyudan bir türlü kurtulmayı başaramazdı.

Çünkü hisleri görmezden gelemezsiniz. Ruhunuzu besleyen hiçbir alevi, zihninize düşen ateş tutamları gibi kendi düşüncelerinizle söndürmeye çalışamaz, görmezden gelip yangından kaçamazsınız. Yapabileceğiniz tek şey vardı. *Teslim olmak.*

Ancak sırlar devreye girdiğinde hisler de düşünceler de; göğün, güneşi yerinden eden ve yıldızları ihtişamıyla taşıyan gecenin boyunduruğu altına girdiği gibi sırların boyunduruğu altına girer, sadece onun emirlerini dinler, tüm etkisini kaybederdi.

Bir insanı en iyi sırlarıyla yok edebilirdiniz.

Karşımdaydı. Yeşil gözlerinin ardına saklanmış tüm şeytanlar, şeffaf duvarlarının ardından kendini belli ediyordu. *Birinin bakışlarını derinizin altında hissetmek.* Yakut'un yaptığı şey buydu, kimseyi dönüp bakacak kadar önemsemeyen yeşil gözler o kadar yoğundu ki belki de Yakut, insanlar onun bakışlarını kaldıramayacağı için onlara bakmayarak dünyaya bir iyilik yapıyordu.

Elinin kolumu kavradığını hissettim. Hemen sonra sırtım soğuk duvarla bir kere daha buluştu. Duvarın rahatsız edici dokusu sırtımı karıncalandırırken kafamı bile kaldırmama izin vermeden önümde dikildi.

Bakış açımı tamamen kapatıyordu, o ve iri cüssesi. Kendini bana yaslamadı ancak elini soğuk duvarın üzerine koyarak üstüme eğildi. Kafasını yana eğmişti.

Öyle bir surata sahipti ki hayatımı üzerinde onun yüz hatlarının *sadece biraz* benzerini taşıyan bir heykele can vermeye adasaydım bile bunda başarılı olamaz, hayatımı onun yüzünün bir benzeri daha olamayacağını beynimin içine iyice kazımış olmak uğruna harcamış olurdum.

"Hmm," diye mırıldandı burnundan sert bir nefes verdiğinde. Sinirli görünmesine rağmen sesi hiçbir açık vermemek için yemin etmiş gibi alaycıydı. "En büyük sırrım demek, ha?"

"Evet," dedim gözlerimi ondan çekerek. "En büyük sırrın. Yoksa senin de bilmediğin kadar büyük bir sır mı bu?"

Alayla kafasını sallayarak baş parmağıyla kaşını kaşdı. Bakışlarının baskısı ona bakmam için beni adeta zorluyordu. Baktığımda ise gözlerini anında benden çekiyordu.

Göz temasını sevmediğini bu yüzden düşünüyordum.

Songur Yakut hakkında emin olduğum tek şey, onun garip bir adam olduğuydu.

"Neymiş benim en büyük sırrım, Valeri?"

İsmim daha önce kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Yanağımın içini dişlediğimde onun güzel ses tonuyla birleşen ismimin bende yarattığı etkiye zihnimin en ön sıralarında yer tuttum. Sadece ismimi söylemişti. *Nesinden etkileniyordum?* Ondan etkilenemezdim.

Onun gibi adamlardan...

Bir hırsız olduğunu biliyordum. İnsanların hayatları, onun gibi adamların parmak uçlarında birer oyuncaktan ibaretti. Daha fazlası olmazdı, olamazdı. Herhangi birine karşı bir duygu beslemezlerdi, onların hisleri değil istekleri olurdu. O isteklere ulaşmak için önlerine çıkan her engeli yıkıp geçmeye hazır olurlardı, o engel bir insan olsa, söz konusu insanın hayatı olsa da onu çiğneyerek geçerlerdi.

İstediklerini aldıkları sürece hiçbir şey umurlarında olmazdı.

Çünkü onun gibi adamlar bilirlerdi, dünyanın omuzlarına bindirdiği yükü öylece silkenerek atamazlardı, arzularının onları soktuğu karanlık kafesten kolayca kurtulamazlardı.

Gözleri sadece karanlığı görmeye alıştığında ise en ufak bir ışığa bile tahammül edemezlerdi. Bu yüzden olsa gerek, çareyi yüzleşmekte değil de dünyayı karanlığa boyamakta bulurlardı.

"Kim bilir kaç tane sırrın vardır?" dedim gözlerimi gözlerine çıkardığımda. "Ben sadece bir tanesini biliyorum. Belki çok daha büyük, çok daha tehlikeli, kendinden bile sakladığın sırların vardır, Yakut. Belki de düşünmesinin bile sana yalnızca işkence olduğu sırlar vardır zihninin içinde."

"Başka birinin bildiği bir sır, sır mıdır sence artık?" diye sordu gözlerini kısarak. Bana bakmıyordu bile, gözlerimin içine bir türlü bakmıyordu ancak her nasılsa, karşımdaki duvarı izlerken bile sanki dikkatle izlediği şey yüzümmüş gibi tenim karıncalanıyordu. "Bildiğin şeyi söyle."

Gözlerimi istemsizce diğer kolundaki *kuş tüyü* dövmesine çevirdim. Bu dövme Kargaların işaretiydi ve bir Yılan iseniz, bir Karga olmanız imkansızdı. Aynı anda ikisinin üyesi olamazdınız. Herkesin söylediği buydu. Eğer olmaya çalışırsanız, sizi öldürüyorlardı. Kurallar bu kadar açıktı, kimse onların gazabına uğramadan kurtulamazdı. Sizi öldürürlerdi.

Bunun tek bir istisnası vardı, o da tam karşımda duruyordu.

"Kardeşin," dedim gözlerinin içindeki şeffaf duvarları yakalamaya çalışırken. "Kardeşini biliyorum. Kim olduğunu... Sanırım bunu saklamayı pek iyi beceremiyorsun ama duyulursa kardeşin için sıkıntı olacağını öğrendim."

"Kardeşimi öğrendin, öyle mi?" diye sordu düz bir sesle. Ama sinirlendiğine emindim. "Nereden öğrendin?"

Bunu gerçekten cevaplayacağımı düşünerek sorduğunu sanmıyordum.

Sesi sert ve tehditkardı. Bana doğru eğildiğinde bir adım geriye çekildim. Bir adım atarak üzerime geldiği. Bir adım daha, bir adım daha ve bir adım daha. Adımları durmadan üzerime geliyordu, kafası yana eğmişti ve suratından sert bir ifade vardı. Bir adım daha attığında dayanamayarak iki adım geriye gittim, sırtım duvara dayandığında dudaklarında silik bir kıvrımın doğduğuna şehit oldum. Geri adım attığım yoktu ancak biraz uzaklaşarak da benimle savaşılabildi, değil mi?

Hem o zaman adil bir savaş yapmış olurduk.

"Üvey kardeşini," dedim kafamı sağlayarak. "Sana neden nereden öğrendiğimi söyleyeyim ki? Doğrusu, o sana pek benzemiyor. Bence sen onun kadar kolay kandırılacak bir adam değilsin ama kandırılmayacak bir adam da değilsin."

"Son kez soruyorum," dedi ondan beklemediğim kadar sakın bir sesle. "Kimden öğrendin?"

Kandırılabilir bir adam değildi. Bunu ona olan tek bir bakışla bile anlayabilirdim. Şu an şaşırmış bile durmuyordu, gelecek her saldırıya hazırlıklıydı sanki.

"Söylemeyeceğim," dedim kafamı kaldırarak. Anka'yı tehlikeye atamazdım. *Asla*. "Sana açık söylüyorum, Songur. Karşına çıkabilirdim, seni oyalayabilirdim, sana amacımı hiç söylemeyebilirdim, seni kandırabilirdim ama yapmadım. Neticesinde, kralları da kandırabilirsin. Şimdi söyle. Ne zaman bana o iğrenç dövmenden yapıyorsun?"

Dediklerim umurunda değilmiş gibi durdu. "Soy adım ne demiştin?"

İyi de soy adımı söylememiştim ki.

"Dinç," dedim. "Soy adım, Dinç."

Kaşları çatıldı ve yeşilleri ilk defa gözlerime düştü. Koridor gittikçe sıcaklaşmaya başlamıştı, şarkı sesi çok yüksekti ancak o sadece fısıldamasına rağmen tek duyduğum oydu.

Göz ucuyla kapıya döndüğümde Kaner denilen çocuğun kapının önündeki kilitli çekmecedен siyah bir silah çıkarıp beline koyduğunu gördüm ve hemen sonra yeşil gözleri etrafı turlamaya başladı.

Bir şeyler dönüyordu.

"O kadar kolay olmaz Valeri," dedi dönen her neyse umursamadan. Onun da benim gibi fark ettiğini biliyordum ama pek bir şeyleri umursayacak bir adama benzemiyordu. "Bir koza sahip olman seni üstün yapmaz. Yine de bana ihtiyacın var." Kendini işaret etti. "İstediğin şey herhangi birinde değil, *bende*. Ve bu, bu oyunu benim istediğim gibi oynayacağımız anlamına gelir."

"Oynuyorsun yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Hani karşılığında bir şey almadan bir şey almazdın?"

"Karşılığında bir şey almayacağımı kim söyledi?" diye sordu tehlikeli bir şekilde gülümsediğinde.

"Ne?" diye sordum garip bir merakla. Korkuyordum da. "Ne istiyorsun?"

Sesim az kalsın fazla telaşlı çıkacaktı. *Az kalsın*. Eğer bu kadar çelikten bir yüze sahip olmasam, hissettiklerimi kendimden bile gizlemede bu kadar iyi olmasam, bir ihtimalle bende bu tepkiyi görebilirdi.

Bana doğru yaklaştı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi. Her zaman bu kadar yakın mı olacaktı? Acaba hep fısıldarcasına konuştuğundan dolayı sesini duyurmak için mi bu kadar yaklaşıyordu? O bana yaklaştıkça burnuma kokusu doluyordu. Parfümü ağırdı ama güzel kokuyordu. Yine de tenine sinmiş sigara kokusunu alabiliyordum.

Songur Yakut hakkında birkaç şey biliyordum, ne kadar kötü biri olduğunu, insanlarla sadece çıkarı için ne kadar rahat oynadığın biliyordum ve şimdi de hissiz gözlerine karşın hisli bakışları olduğunu öğreniyordum. Bir maske ustası olduğunu öğreniyordum, öğreniyor ve her şeyi beynime kazıyordum. *Beni hiç kandıramasın diye*.

"Ona da sonra karar vereceğim."

"Ne?" diye sordum. "Neden bahsediyorsun? Nasıl yani?"

"Yakında anlarsın," dedi. Dudakları kendini beğenmişlikle yana kıvrıldı. "Güven testi lazım, değil mi? Merak etme, sana bir fırsat vereceğim." Gözleriyle yılan dövmesini işaret etti. "Güvenimi kazanırsan senin olur."

Bu kadar çabuk mu kabul etmişti yani?

Ama benden ne isteyeceğini bilmiyordum.

"Senin dediklerini yapmam," dedim geri çekilerek. "Elimde koz var. Çıkar ve herkese sakladığın şeyi söylerim. Başı yanan kardeşin olur. Sınama beni, Yakut."

"Senden bir şey istemedim," dedi geri çekilerek. "Sadece güvenimi kazan, dedim. Eğer bu sana ağır geliyorsa şu an vazgeçmelisin."

Arkasını dönerek kapıya yürümeye başladığında bakakaldım. Nereye gidiyordu? Böylece, ortaya bir bomba fırlattıktan sonra gidebileceğini mi sanıyordu gerçekten de? *Sanmıyordu*. Gerçekten de gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum öfkeyle. "Ne istediğini söyle. Ben böyle anlaşma yapmam, Yakut."

"Henüz anlaşma yaptığımızı söylemedim," dedi bana döndüğünde gözlerini kısarak. "Birkaç saat sonra burada ol. Şu inadından etkileyici, bir şansı hak ettin doğrusu." Beni inceledi. "Ağzını kapalı tut ve istediğin her neyse ona bir adım yaklaş. Ve şunu unutma, kardeşime bir daha asla ama asla yaklaşma. Benimle ters düşmek istemezsin."

Demek ki kardeşini umursuyordu.

İşte bu, beklenmedikti.

Onun gibi bir adamın, bir şeyleri önemsemesi beklenmedikti yani.

Bir şey demeden çekip gittiğinde derin bir nefes vererek birkaç saniye beni bıraktığı duvara sırtımı yaslamış halde baktım. Beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Sürpriz bir şekilde kozum sandığımdan daha çok umurundaydı. Kardeşini de kendini de tehlikeye atacağını biliyordu.

Acaba kardeşi ile arası iyi miydi?

İçimden bir ses bunun cevabının hayır olduğunu söylüyordu.

Onun iyi anlaşabileceği bir insan var mıydı ki?

Koridordan çıkarak az önce oturduğum bar tezgahının oraya doğru ilerledim. Millet şimdi çok daha sarhoştur

Kafamı çevirdim, gözlerim başkasını arıyordu. *Songur*. Nerede olduğunu bilmiyordum. Yine ortalıkta görünmüyordu.

Elimdeki titreyen telefonla beraber esneyerek telefonumun kilit ekranını açtım. Gözlerim kısılarak ekrana döndü. Mesaj Anka'dandı.

Zaten başka mesaj atacak kimim vardı ki?

Kimsem kalmamıştı.

Telefonun mesajlar kısmına girerek attığı mesajı okudum.

Anka: Nasıl gidiyor? (22.45)

Val: Sence nasıl gidiyor olabilir? (23.00)

Anında cevap verdi.

Anka: Konuştu mu seninle? (23.01)

Val: Evet, konuştu. (23.01)

Hızlıca o mesajıma da cevap yazdı ancak mesaja bakmadan mesajları kısmından çıktım. Mesajlar kısmında başka bir sohbet yoktu. Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de başka bir şey... Hiç olmamış gibiydim, kimse beni arayıp sorma gereği duymuyor gibiydi.

Eskiden insanların sevdiği, merak ettiği ve çevresinde istediği biriydim ancak beni değil, büründüğüm sahte kişiliği istiyorlardı. Ayakta durmamın, rol yapmamın belirli sebepleri vardı. Birinci sebep ağabeyimin de bu düzene uyum sağlamasıydı. O en iyisini yapardı, en iyisini bilirdi, hayatımdaki tek gerçek örnek oydu ve o da babamın bize biçtiği bu hayatı yaşıyordu. Eğer o yapmalıysa ben de yapmalıyım, diye düşünürdüm daima. İkinci sebep ise babamın beni sevme ihtimaline karşı olan açlığımdı. Sevmesi demiyordum, sadece *ihhtimali* vardı ve ben bu ihtimal için bir cinayet bile işleyebilirdim. İşlemiştım de. Onun sevgisine o kadar açtım ki kendi bedenimin içinde kirlettiğim ruhumun kanını akıtmıştım.

Eğer dönüp baksaydım bir kere kendime, geç kalmasaydım her şeye, belki o zaman ağabeyim de burada olurdu, daima ayakta durabildiğimizi babama kanıtlar ve onun bizi yapmak istediği kişiliklerle dalga geçerdik.

Ama artık her şey için çok geçti.

Çünkü geç kalmıştım. Kendime, ona, hayata... Bana ait olan her şeye, başka birisi gibi davranırken geç kalmıştım.

Kafamı iki yana salladım. Şimdi yaptığım hiçbir şey bana onu geri getirmeyecekti. *Getirmeyecekti işte.* Yine de bir nebze olsun rahatlayacaktı içim, her şey bundan ibaret değil miydi zaten? En azından huzur içinde uyutacaktım onu, katillerinin rahatça ortalıkta dolaştığını bilmeyecekti güzel ruhu.

Ağabeyimi öldürdünüz, diyecektim o adamlara. Hesap soracaktım, bağırıp çağıracaktım. Her şeyimi öldürdünüz. Kendine, ağabeyinin ölüm haberini aldığında bile bir kere bunu tekrarlamamış bir kızdım ben; hayallerimi, umutlarımı, sevgimi, her şeyimi aldınız. Acıdan başka bir şey bırakmadınız.

Kendime itiraf edemiyordum. Uzun bir yolculuğa çıktığını düşünmek istiyordum çoğu zaman. Geleceğini, onun yakışıklı suratını, parıldayan gözlerini ya da parlak kahverengi saçlarını göreceğimi düşünüyordum günün birinde tekrardan. Sonra bir gece, onun kanını akıttıklarını gördüğüm bir kabustan uyanıyordum. Başımı soğuk yatak başlığına yaslıyor ve gözlerimi tavana çevirerek senelerdir alamadığım nefesleri zayıf ciğerlerime çekiyordum. O zaman, her daim açık olan pencereden süzülen rüzgardan daha sert bir şey vuruyordu suratıma doğru: Gerçekler.

O geceler, ağabeyimin öldüğünü kendime itiraf edebildiğim tek zamanlardı.

Ve o gecelere ölenin o değil de ben olmalıydım, diye düşünmekten de kendimi alamıyordum.

Kafamı kaldırıp bakışlarımı salonun diğer ucuna odakladım. Songur, saatler önce Kanerlerle beraber olduğu odadan çıkmıştı. Üzerindeki tişörtü değiştirmişti, yine siyah bir tişört giyiyordu

ancak bu seferki daha bol bir tişörttü. Kaşları çatılmıştı ve yüzündeki ifade o kadar sinirliydi ki bu benim de kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu.

"Senin ölünü bile sikerim orospu çocuğu!" diye bağırdı Songur birden. "Sen ne halt sanıyorsun lan kendini, annesini siktiğim? Ölmek mi istiyorsun lan? Oğlum, benim kurallarına uymazsan ne olur bilmiyor musun sen lan, köpek?"

"Ne var ağabey?" diye sorduğunu duydum bir adamın titreyen, korku dolu bir sesle ancak adamı görebiliyordum. Songur'un önü çok kalabalıktı. "Hepsi kullanıyor bunların. Hepsi haplanıp gelmiş, baksana. Senin çevrende herkes kullanıyor."

"Dışarıdan zıkkımlanıp gelin bu siktiğimin bokunu, lan!" diye bağırdı korkunç bir sesle. Ben bile irkilmiştim. *Ben bile.* "Kaç kere öldürmem lazım sizi, anlamanız için? Benim olduğum mekana, uyuşturucu hiçbir madde giremez lan! Kazı onu o siktiğim beynine."

Bir adamı duvara sertçe ittiğini duydum, hemen ardından yüksek bir yumruk sesi geldi. Etin ete çarpma sesinden hemen sonra adam acı bir şekilde inledi. Bu Songur'u daha çok öfkelenirmiş olacak ki bir yumruk sesi daha geldi.

"Satamazsın amina koyduğumun çocuğu!" diye bağırdı daha yüksek sesle. "Duydun mu? Siz kimsiniz de benim emrime kulak asıyorsunuz lan? *Benim emirime.*"

Kalabalık biraz daha büyüdü. Kaner denilen çocuğun, Songur'u ayırmaya çalıştığını görebiliyordum ancak nafileydi. Songur on kişi tarafından tutulsa da öfkesi o kadar güçlüydü ki, sanki adam, *onun hayatındaki en büyük sınır çizgisini geçmiş, Yakut'un mayın tarlasına ayak basmıştı.* Adamı görmüyordu bile.

Kaner onu uzaklaştırmaya çalıştı ancak Songur buna daha çok sinirlenerek Kaner'i sinirle göğsünden ittirdi. Kaner onun gücüne dayanamayarak birkaç adım gerilediğinde bağıarak bir şeyler dedi ancak Türkçe konuşmamıştı, aksanı kusursuzdu ancak hangi dil olduğunu bilmiyordum. Hangi dildeydi? Rusça mıydı?

Çocuk yabancı mıydı? Buna şaşıracakken Songur'un bağıarak Kaner'e aynı dilde, kusursuz bir aksanla cevap verdiğini duydum.

"Bir daha olmaz," dedi adam korkuyla. "Yemin ediyorum, bir daha olmayacak, Songur. Sana yemin ederim, bak. Affet."

Songur'un baş parmağı ile yara izini kaşıdığını gördüm. Diliyle yanağının içini yokladıktan sonra omzunu silkti ve belindeki silahı çıkardı. *Siktir.* Ben az önce, ona o kadar yakinken, nefesi dudaklarıma çarparken de o korkunç silah onun belinde miydi? Nasıl hissetmemiştim? Kalbimin kasıldığını hissettim.

Onu incelemeye devam ediyordum. Ateşler miydi? *Evet, ateşlerdi.* Bu onun için nefes almak kadar kolay olmalıydı. Bu kadar kalabalığın içinde korkmadan bunu yapabilir miydi? *Yapabilirdi.* Buraya gelen herkes nasıl bir işin içinde olduğunu biliyordu zaten. Ne yapacaklardı? Polisi mi

arayacaklardı? Onlar bunu yapamadan cesetleri bir yolun kenarına sadece bir çöpmüş gibi dikkatsiz bir şekilde atılırdı, bunu onlar da biliyorlardı.

Ağabeyime yapıldığı gibi.

"Yeter lan!" diye bağırdı biri. "Başımıza bela açmayın gece gece. Yeter artık, ağabey." Adama doğru döndü. "Siktir git sen de canını almadan, aptal orospu çocuğu! Öğrenemediniz mi kuralları hala?"

Yeter artık, ağabey. Ağabey. Öylesine söylenmiş gibi duran bu kelimenin ve yüksek sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Arkası bana dönüktü. Mavi gözlerim önce bacaklarına, sonra sırtına ve en sonunda, *ona* benzeyen tek ayrıntısı olan siyah saçlarına kaydı. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi rahatsız bir tavırla bana döndüğü zaman onunla göz göze geldim. *İşte burada,* diye geçirdi içimdeki Saka keyifle. Partiye katılma biletim, elimdeki tek kozum, küçük hain: Sonay. *Yakut Kral'ımızın küçük üvey kardeşi.*

Doğrusu, benzer olan tek şey isimleriydi. Bunu öğrendiğimde dikkatimi çeken ilk şey bu olmuştu çünkü başka hiçbir benzer yönleri yoktu. Sadece isimleri vardı. *Songur ve Sonay.* Sadece üç harf ve ilk hece. İkisi de isminin *başında* aynı kelimeyi taşıyorlardı: *Son.*

"Şunu sustur ve kuralları anladığından emin ol," dedi Songur, sinirinde bile umursamazlık vardı. Kaner'e dönmüştü ve dövdüğü adamdan bahsediyordu. "Yoksa ben susturacağım ve bu sefer daha *hiç* konuşamayacak."

Sonay adama bir şeyler söyledi. Songur ise koltukların üzerine bıraktığı siyah deri ceketini üzerine geçirdi ve benim yanıma doğru yürümeye başladı. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Neden buraya yürüyordu?

Bar tezgahına eğildiğini hissettim. Arkamaydı. Eğilerek tezgahın üzerine, az önce eline aldığı viski bardağını bıraktı. Önce bunu neden yaptığını anlayamasam da sonra sadece dikkat çekmemek için yaptığını anlamıştım. Amacı bana bir şey söylemekti, tabi ki bardağı tezgaha bırakmak falan değildi.

Bardağı bıraktıktan sonra kulağıma doğru eğildiğini fark ettim. Sıcak nefesi boynuma çarptığında, "Beni takip et," diye fısıldadı. "Bir dakikaya aşağıda ol."

Ve anında geri çekildi. Adımları çıkışa doğru ilerlemeye başladığında şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Burası ona ait değilmiş, bu parti onun değilmiş gibi büyük bir umursamazlık ve rahatlıkla partiyi terk ederken benim planlarıma da hız kazandırmış oluyordu. Birkaç saat sonra onu beklemem gerektiğini söylemişti ancak belli ki parti canını sıkmişti. Oturduğum yerden kalkarken göz ucuyla Sonay'a baktım ancak kalabalık o adamla uğraştığından kimse Songur'un benimle konuştuğunu fark etmemişti bile.

İddiayı kazandım, aptal.

Fark edilmemenin verdiği rahatlıkla adımlarımı kapıya doğru ilerletmeye başladım. Daireden çıktığımda ve gürültülü müzik sesi peşimi bıraktığında, kaybolan alkol ve ter kokusu ile de derin bir nefes aldım.

Gözlerim Songur'u aramaya başladı ancak etrafta yoktu. Kim bilir nereye kaybolmuştu? Bunu umursamayarak hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledim ve en alt kata bastım. İçimde garip bir his vardı.

Asansör en alt katta inince hızlı adımlarla rezidansın dışına çıktım. Songur Yakut, motorunun önünde duruyordu. Yine elindeki telefonu inceliyordu, kalçasını motora yaslamıştı ve zümrüt yeşili gözlerini kısmıştı. Telefonunda bir mesaj yazarken elini kusursuz burnundaki gümüş halkaya götürerek onunla oynadı. Birkaç saniye sonra ise telefonu cebine koyarak kafasını geriye attı.

"Sanırım partiyi sevmedin, ha?" diye sordum ona doğru bir adım attığımda.

Kafasını öne doğru attığında gözleri çehremi turlamaya başladı. Ardından zümrüt yeşillerini umursamaz bir şekilde yüzümden çekti ve yaslandığı motordan kalçasını kaldırdı. Gözleri o kadar parlak, o kadar dikkat çekiciydi ki yüzünde başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Bir dakika geciktin," dedi umursamaz bir sesle. "Beklemeyi sevmem. Dakik olmayı ve hızlı davranmayı bir an önce öğren. Malum, seninle fazla bir vaktim olmayacak, onu da böyle harcamamalısın."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bana emir verip durma."

"Şansına küs," dedi siyah bir BMW'ye doğru ilerlerken. "İşler öyle yürüyecek."

O kadar sinir bozucuydu ki... Sahip olduğu ego metrelerce uzaktan bile belli oluyordu. Sanki bu dünyada, herkes onun metrelerce altında duruyordu ve o altından bir tahtta insanları ezici bakışlarıyla izliyordu. Bu kadar özgüven, bu kadar kendini beğenmişlik insanın sadece sonunu getirirdi.

Bunu bilmiyor muydu?

Bence bunu biliyordu.

"Kendini gerçekten de kral sanıyorsun," dedim onu takip ederek siyah BMW'ye doğru ilerlemeye başladığımda.

"Sanmıyorum," dedi kafasını sallayarak. "Zaten öyleyim."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum onu umursamadan. "Beni nereye götüreceksin?"

"Gerçekten de olay buradan mı ibaret sanıyorsun sen?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Bu," dedi rezidansı işaret ederek. "Sadece bir düzmece. Dikkat dağıtmak için. Bu saatte, buradaki partiden ayrılırız ve gerçek olana gideriz." Bir adım yaklaştığında kaba postalları ıslak asfaltta tok bir ses bıraktı.

"Beni oraya götüreceğini nereden bileyim?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sana nasıl güveneyim?"

Beni başka bir yere götürüp de kafama bir silah dayamayacağını nereden biliyordum? *Bilmiyordum.* Ona güvenmek, kırk sene geçse de yapabileceğim bir şey değildi. Görünüşünden bile tehlike akan, şeytanın yeryüzüne düşen gölgesini andıran bir adama kim güvenirdi ki?

Kim kendine bu eziyeti çektirirdi?

"Güvenmeyeceksin," dedi düz bir sesle. *Güvenme zaten bana,* diye bağıırıyordu adeta sesi. "Olay; senin bana değil, benim sana güvenmem." Dudakları yana kıvrıldı. "Eğer risk almaktan korkan bir kızsın, evine git ve yatağında ağla, bu işe hiç bulaşma bile. Her şeyi garantileyen bir korkaksın, yine buradan def olup gitmen gerekir çünkü burada, biz işleri spontane yaparız. Benim küçük çocuklarla harcayacak vaktim yok."

Bir an o kadar öfkelen dim ki, sinirim in beni tamamen ele geçireceğini ve ona, onun üyesi olduğu saçma örgütün benden çaldığı şeyin benim için anlamını haykırarak onu yumruklayacağını sandım. Ancak ben acılarımı kimseye belli etmezdim, hele ki insanların acılarından beslenen bir canavarı andıran bir adama, bunu hiç belli etmezdim. Ona istediğini vermezdim, bir şeyler kaybettiğimi ve ona ihtiyacım olduğunu belli edemezdim.

Bir şeyler istediğimi, sadece arzu ettiklerimi elde etmek için onu bir basamak olarak kullandığımı düşünmeliydi.

"Sen beni daha hiç tanı mıyorsun, Yakut," dedim alayla ona bir adım attığımda. "Hem de hiç."

"Tanımak da istemiyorum," dedi aşağılayıcı bir şekilde bana bakarken. "Kaç yaşındasın? 18 mi? 19 mu yoksa?" Kafasını salladı. "Sadece heyecan mı arıyorsun, tehlikeli işler mi görmek istiyorsun? Kardeşime tırnaklarını geçirerek bana ulaşmak mı amacın, onu parmaklarında oynatmaya mı çabalıyorsun? O aptalın tekidir, güzel her kızın peşinden koşar. Peki sen onun gibi bir aptal mısın? Senin gibi küçük kızları çok gördüm, eğlence ve heyecan için bu işe bulaşmak isterler ve işin sonunda, buradan kurtulmak isterler ama *kurtulamazlar.* Umurumda olduğundan söylemiyorum, sadece bu işin sonunu görebiliyorum."

Anka gibiler. Gerçekten de onun gibi çok insan var mıydı? Bu pisliğe bulaştığı için pişman olan, kaçmak ve kurtulmak isteyen ama elleri bağlı olan çok mu insan vardı?

Kaç ruhu hapsediyordu bu adamlar?

"Ben küçük bir kız değilim ve işim, kardeşinle değil seninle," dedim. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve bu tahminlerin, senin gibi bir adamı bile epey bir aptalca gösteriyor Yakut."

"Küçük bir kız değilsin?" dedi alayla. "Öyle mi? Neye bulaşmaya çalıştığını farkında mısın? Benim için hava hoş. Elinde koz mu var? Onu nereden bulduğunu öğrenip bunu sana ödetebilirim, istersem seni şurada öldürebilirim bile. Onun yerine, bu çabanı takdir ediyorum. Yılanları mı merak ediyorsun? Sana onları göstereceğim. Güvenimi kazanırsan, çok daha fazlasına ulaştıracağım."

Bizden mi olmak istiyorsun?" Dudaklarını yaladı. "Dikkat et, Valeri. Biz sürüngenler, *pisliğe bulanmaktan gocunmayız*."

Bunu biliyordum. Bunu, ağabeyim elimden alındığı ilk andan beri biliyordum. Ölüm, kaderi miydi? Onlar yapmamış mıydı? Umurumda değildi. Onu, benden uzaklaştıran yine onlardı. İçlerine girmelerine müsaade eden, onu ailesini terk ettirecek kadar zehirleyen onlardı. Doğrusu gerçekten de pisliğe bulanmaktan gocunmamışlar, üstüne onu da pisliğe bulamışlardı.

"Saçmalık," dedim düz bir sesle. "Sen bunları yapana kadar, Sonay'ın başına adamları ile bir akbaba gibi üşüşmesi için Dolkan Parskan'ı aramış olurum bile." Gözlerimi kıstım, beni sadece boş tehditlerle korkutmaya çalışıyordu. Eğer karşısındaki ben olmasaydım, bunu belki de başarırdı. "Beni aşağıda görmeyi bırak da kabullen artık, sen ve ben, anlaşma yapacağız ve bu senin üstün olduğun bir anlaşma olmayacak."

"Dolkan Parskan'dan mı korkacağım?" diye sordu alayla. "O kim ki? Babasının bile sahip çıkmadığı bir *piç* mi korkutacak beni?"

"Sen babana güveniyorsun galiba?" diye sordum sinirle.

Yeşil gözleri beni uzunca süzdüğünde önünde bulunduğumuz siyah BMW'ye yaslanarak kollarını önünde topladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Az önce dediğim her şeyi duymazdan gelmişti. Hep böyle duymazdan mı gelecekti beni?

"20," dedim dudaklarımı yalayarak. Birkaç ay sonra olacaktım ama bu önemli değildi.

"Tahminim doğru yani," dedi gülerek. "Küçüksün."

"Sen kaç yaşındasın ki?"

Bunu neden soruyordum? O büyük ihtimalle reşit olduğumdan emin olmak için soruyordu, pekâlâ, bu konuda yalan da söylüyor olabilirdim. Benimki ise sadece merakı, kaç yaşında olduğunu tahmin edebiliyordum ve bunu düşünmem bile şu an bu durumu içerisindeyken fazla saçmaydı.

"25." Gözleriyle arabayı işaret etti. "Atla, hadi."

Ne yani, öylece gidiyor muyduk? Belki de dediklerimi göründüğü kadar umursamazca dinlememişti. Belki de sonunda, beni bu kadar küçük görmemesi gerektiğini anlamıştı? *Sanmıyordum*. Bu gece bir şey mi olacaktı? Bana zarar mı verecekti? O arabaya binmeli miydim? Ona nasıl güvenecektim?

Haklıydı. Ona güvenemezdim. Sadece kumar oynuyordum, bunu yapmazsam istediklerime hiçbir zaman ulaşamazdım. Tırnaklarımı birbirine geçirerek ona baktım. Arabanın anahtarını deri ceketinin cebinden çıkarak arabanın kapılarını açtığında beni beklemeden sürücü koltuğuna yerleşmişti bile. Onu takip ederek arabanın yolcu koltuğuna yerleştiğimde arabayı hızla çalıştırdı.

Tek eli direksiyonunun üzerindeydi, diğer eliyle deri ceketinden sigara paketini çıkararak paketten bir dal çekti ve dudakları arasına yerleştirdi. Sigarasının ucunu gümüş rengi zipposu ile yaktığında dudaklarının arasında sallanan zehirden derin bir nefes çekti ve kafasını arkaya yaslayarak çakmağı tekrar cebine koydu, gözleri bütün dikkati ile akıp giden beyaz şeritlerdeydi.

"Bu araba senin mi?" diye sordum. "Gelirken motor ile gelmiştin."

"Oradan bakınca zengin birine mi benziyorum?" diye sordu sert bir sesle, gözleri bana dönecek kadar beni önemsemiyordu. Bakışlarım ona düştü ve dışarıdan görüntüsünü uzun uzun incelerken, zihnimdeki önyargı bulutlarının altında onu sağanak bir yağmura maruz bıraktım, sırf görünüşü ile cevabımı alabilmek için.

"Evet," dedim hiç düşünmeden çünkü öyle olduğunu biliyordum.

Bu onu güldürdü. "Doğru tahmin."

"Ama bu başkasının arabası," diye mırıldandım çünkü plakasında STY yazmıyordu. "Neden motoruna binmedik?"

Silecekler hiç durmadan çalışıyor, sağanağın ıslattığı ön camı hayatın hızına uyum sağlamak istercesine korkunç bir telaşla siliyorlardı. Onun bakışları da o sileceklerdeydi, benim bakışlarımın sadece onun yan profilinde olduğu gibi ancak o benim aksime, meraklı gözlerle değil bir ölüyü andıran silik bakışlarla izliyordu karanlık geceden dökülen yağmurun dövdüğü ön camı.

Yan profilden burnu çok daha güzel duruyordu.

"Arkadaşımın arabası," dedi. *Arkadaşım* kelimesi dudaklarında dökülen tatlı bir zehirdi. Kaşları çatıldı. "Motoruma tanımadığım insanları, hele de kızları, bindirmem. Epey meraklı bir kızsın."

Bahsettiği yeşil gözlü, kahverengi saçlı o çocuk olmalıydı. Şu Kaner dedikleri çocuk. Sonay ile hemen hemen aynı yaşta görünüyordu, belki de ondan biraz daha büyük olabilirdi.

"Düşmanımı tanımak istiyorum, diyelim," dedim ona doğru dönerek. "Sen de epey suskunsun. Söylesene, konu sadece kuralların ve emirlerin olduğunda mı aralanır o dudakların?"

Bana göz ucuyla bile bakmadı. "Yabancılarla konuşmam."

"Benimle konuşuyorsun," dedim.

"Beni buna mecbur bıraktın."

Yabancılarla konuşmam. Biliyordum, aksi takdirde ortalık bu kadar karışmış olmazdı. Sonay'ın yanına yaklaştım olmazdım, Anka'dan zorla bunu öğrenmek zorunda kalmazdım. Bu partiye girebilmek için uğraşmazdım, sadece onu bir şekilde bulur ve yanına giderek sıradan bir şekilde konuşmaya başlardım ancak Songur Yakut zordu, insanı da kendisi ile beraber zorluyordu. Ona ulaşmak için çabalamanız gerekiyordu. İnsanlarla konuşmaz, göz teması kurmaz... Kim bilir daha neler vardı? Hayatı, dünyayı ya da tüm kainatı avuçlarının içine hapsetmiş gibiydi, kendini kral ilan edip insanlara yukarıdan baktığı yetmiyormuş gibi bir de kendini herkesten üstün görüyordu.

"Evet, bunu biliyorum," dedim. "Konuşmadığını yani. Egonu tatmin etmek için her şeyi yapıyorsun."

Bana göz ucuyla baktı. Yeşil gözleri yüzümde dolanırken bir eli hala direksiyonun üzerindeydi. Arabayı boğucu, gri sigara dumanı kaplamıştı ve bu benim de canımın sigara çekmesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldığımda boynundaki dövme baktım. 17 yazıyordu.

"Seni götüreceğim yerde herkes beni kralı olarak görüyor, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "İçine girmek istediğin işin boyutunu bilmelisin. O kapıdan içeriye adımını attığında benim senin *kralın* olacağını bilmelisin."

Kralım olması... Bu kelime beni hâlâ güldürüyordu.

"Bu," dedim düşünceli bir sesle. Parmaklarımla oynuyor, yüzüklerimi çıkartıp takıyordum. Gergin olduğumda hep bunu yapardım. "ne anlama gelir?"

"Ben ne istersem onu yapmak zorundasın, demek."

Değildim. Yapmayacaktım. O istediği kadar küçük görsün, yine de onun için benim bildiğim sırrın bir önem teşkil ettiğini biliyordum. Aksi takdirde beni oraya götürmeyi kabullenmezdi bile. Bunu kendine de bana da itiraf edemese de ben biliyordum, Yakut'u köşeye sıkıştırmıştım.

"Songur, sırlar," diye mırıldandım dalga geçer bir şekilde. "Bir krala, uykusunda saldırırlar."

"Valeri, krallar," diye mırıldandı, benim gibi alaycı bir sesle. "Uykusunda bile saldırıya hazırdırlar."

Cevap vermedim.

Buna hazır mıydı? Olamazdı. Bu sırrı bilen sadece Anka vardı, o da bunu Sonay'dan öğrenmişti. Başka kimse bilmiyordu, *ben hariç*. Bunu gizlemelerinin nedeni Songur değildi, onun başına bir şey de gelmezdi ancak Sonay bir hain ilan edilirdi, Anka'dan öğrendiğime göre bu *öldürülmek* demekti.

Hepsi sadece bir avuç katildi.

Ve ben, bir gece yarısı onların inine girmeye çalışıyordum.

"Torpidoyu aç," dedi arabanın hızı yavaşlamışken, gece klüpleri ile dolu bir caddeye girmiştik ve araçlar oldukça fazlaydı, yol kalabalıktı. "Torpidoda bıçak var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Araba onun değildi ki. "Araba senin değil."

"Kaner'den bahsediyoruz," dedi bu apaçık bir şeymiş gibi. "O piç kendi gölgesine bile güvenmez."

Torpidoyu açmadan önce onu döndüm. "Bıçağı ne yapacaksın?"

"Sadece dediğimi yap," dedi sinirle nefes verdiğinde. "Sorgulama, sadece yap. Eğer bana bu kadar asi davranırsan nasıl seninle anlaşma yapabiliriz? Meraklı insanlardan hoşlanmam."

Alayla güldüm. Aman, onun gibi iğrenç bir adamın benden hoşlanıp hoşlanmaması da çok umurumdaydı ya sanki.

"Yakut," dedim alayla gülümserken. "Oradan bakınca benden hoşlanıp hoşlanmamamı umursuyor gibi mi görünüyor?"

"Bilmem," dedi umursamazca omzunu silkerek. "Buradan sana hiç bakmadım."

Sinirle dudaklarımı dişledim, rujum bozulacaktı ama umursamadım. Dediğini yaparak torpidoyu açtım. Ve bingo. Gerçekten de torpidoda bir bıçak vardı. Sadece bıçak yoktu. Torpido ağzına kadar ilaç kutuları ile doluydu.

"Dur," dedi birden bağırarak, tam çakıyı oradan alacakken. "Ne yapıyorsun? Elini sürme ona."

"Bıçağa dik dik bakarak telepati yoluyla sana gelmesini mi sağlayayım?" diye sordum ona ters ters bakarak. "Neremle alacağım, ağızla mı tutacağım?"

Bana bir uzaylıya bakıyormuş gibi baktı.

Sonra kafasını sabır dilenircesine iki yana sallayarak bana doğru eğildi. Kırmızı ışıktaki durmuştuk, bu yüzden bunu rahatlıkla yapabiliyordu. Üzerime eğildiğinde biraz geri gitmeye çalıştım, normalde insanların yakın temasından hoşlanmazdım zaten ancak onun varlığı ve garip kokusu beni daha çok geriyordu. Sonrasında bıçağı aldı ve geri çekilerek arabayı çalıştırdı.

"Sigara mı kullanıyorsun sen?"

"Evet," diye onayladım onu.

"Hiç sigara içmedin."

Ona düz düz baktım. Beni mi izlemişti?

"İçesim yoktu?"

Hiçbir şey demedi. Rahatsız edici araba yolculuğu çok değil beş dakika sonra sona erdiğinde bir gece klübünün önünde durduk. Hala neyin içine girmek üzere olduğumu farkında değildim, gergindim ancak ona yol boyu beni nereye getireceğini sorsaydım bunu yapmayacağını farkındaydım. Tek bir çarem vardı ve o da duruma uyum sağlamaktı.

Aksi takdirde beni içlerine almazdı.

"İn," dedi inmeden önce, emredici ve sert bir sesle. *Emredersin.*

Arabadan indiğinde arabayı kilitledi ve ellerini deri ceketinin ceplerine sokarak yürümeye başladı, beni beklemedi bile. Deri ceketinin yakaları yine havadaydı, bu yüzden boynundaki dövme de kapanmıştı. Kaşlarım çatılırken onu izleyerek peşine takıldım, gece kulübünün girişine geldiğimizde kafamı kaldırıp mekanın ismine baktım.

Sarmaşık.

Kapının önünde dikilen iri yarı güvenlik önce beni fark etti, ağzını açıp bana kimliğimi soracağı sırada Songur'un yüzünü gördü, Songur ona tek bir kelime bile etmeden yanından geçerken o başını yere eğerek selamlarken sadece geri çekildi.

Mekana girdiğimizde beni ilk karşılayan sigara dumanı ile karışık alkol ve ter kokusu oldu. Kırmızı neonlar her yerdeydi. Mekanın en ucunda büyük bir bar vardı, barın etrafında siyah koltuklar ve insanların oturup soluklanabileceği masalar vardı ancak orada oturan yoktu bile. Hepsi devasa, mekanın tamamını kaplayan dans pistinde dans ediyorlardı ve kendilerinden geçmiş gibi eğleniyorlardı. Genel olarak adına uygun bir yerdi, her yeri yeşil sarmaşıklarla sarmışlardı ve oldukça estetik duruyordu. DJ kabinin içinde bir adam vardı ve çaldığı oldukça gürültülü dans müzikleri ile beraber kalabalığı daha da kıvama getiriyordu. Mekanın diğer tarafında, dans pistinin karşısında büyük bir duvar vardı ve duvarın üzerinde yeşil neonlarla mekanın ismi yazıyordu, hemen altında ise devasa, kıvrımlı bir yılan motifi vardı. Damgalamışlardı sanki burayı. Yılanın ağzı açıktı ve zehirini saçmak istercesine dili, her yeri salmış yalancı sarmaşıklara doğru uzanmıştı.

"Bu mu yani?" diye sordum ona yetişmeye çalışırken, umursamaz bir şekilde kalabalığın içinde ilerliyordu ve insanlar onu görünce geri çekiliyordu. "Songur," diye sesimi yükselttim, aslında müzik çok gürültülü değildi ancak insanlar öyleydi. "Buraya ben kendim de gelebilirdim, biliyorsun değil mi?"

Aniden bana döndü. "Sabırlı olman gerektiğini kimse sana söylemedi mi daha önce?" diye sordu sinirle dudaklarını yalarken, yürümeye devam ediyordu.

"Söylemedi," diye cevapladım onu. Daha önce hiçbir şey için sabırsız davranmamıştım ki.

"O zaman şimdi ben söylüyorum," dedi. "Sadece takip et beni."

Suratımı buruşturdum. Biraz daha böyle devam ederse suratına yumruğumu geçirecektim. *Gerçekten.*

Mekanın içinden geçerek karanlık bir koridora ilerledi ancak girmeden önce bir an durdu ve kapıyı itmeden bir şifre girdi. Koridor çok karanlık olsa da sonunda loş bir ışık olduğu belliydi, ara sıra yanıp sönen floresanlar vardı ve burası tam anlamıyla yasaklı bölgeydi, nefes alan tek bir canlı bile yoktu. Müzik sesi kaybolmuştu, sadece onun adım seslerini işitebiliyordum. Korku ile atan kalbimin teklemelerine uyumlu olarak ilerliyordu.

Nihayet bir kapının önüne geldiğimizde duraksadı. İçeriden deli gibi bir müzik sesi geliyordu. *Eğlence mekanın altındaki eğlence mekanı mı?* Kapının önünde durduğunda, bakışlarım devasa kapıya çevrildi.

Zehir.

Mekanın ismi buydu.

"Burası neresi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Nereye getirmişti beni?

"Yılanların yuvası," dedi. "İçeride yüzlerce Yılan var. *Zehrin kaynağı.* İstedğin buydu, değil mi? Buraya ulaşmak. Seni *yeraltı partisine* getirdim."

"Neden?" diye sordum. Neden bunu yapmıştı? Bana güvenmiyordu, benimle anlaşma yapmayı bile kabullenmemişti.

"Yaptığım her şey, Valeri Dinç," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. "Senin sınavın."

"Ben Yılan değilim," dedim. "Beni içeri sokamazsın."

Yanıp sönen floresanlar tehlikeli gülümsemesini aydınlattı. "Burada kuralları sadece ben koyarım. Canım ne isterse o olur."

Ve kapıyı açtı.

Beni karşılayan ilk şey, yeşil neonlar oldu. Yukarıdaki mekanın aksine sadece yeşil neonlar vardı, yılan yeşilini andırıyordu sanki. Songur kapıyı kapatarak geçmeme mücadele ettiğinde dudaklarım aralanarak mekanı incelemeye başladı, biz gerçek eğlence klübünün alt katında bir yere girmiş olsak da şu an ikinci kattaydık. Mekan altımda uzanıyordu ve diğerinden çok daha büyüktü. Doğrusu daha önce gördüğüm en büyük eğlence mekanı burasıydı.

Devasa bir bar vardı, yanında locaları andıran tüm koltuklar dolmuştu. İnsanlar bar tezgahlarının üzerindeydi, o kadar eğleniyorlardı ki altımda uzanıp giden koskocaman yuvarlak pist bile onlara yetmemişti. Localarda oturan adamlar kumar oynuyordu, yanlarında kızlar vardı. Büyük bir kız grubu bar tezgahının üzerindeydi ve dans pistindeki insanlar hayatları bundan ibaretmiş gibi dans ediyorlardı. Duvarlar yakut kırmızı renkteydi, içerideki yeşil ışıklara tezat olarak. Dans pistini kaplayan insan denizi içerisinde onlarca öpüşen çift görebiliyordum, bazı erkeklerin başından aşağı şampanya dökülüyordu. Bu sefer DJ, çok daha hareketli ve yüksek sesli parçalar çalıyordu ama mekanı inleyen dans müziği değil insanların bağırışları ve kahkahalarıydı.

Daha önce insanların hiç bu kadar eğlendiğine şahit olmamıştım.

Duvardaki yılan motifi daha farklıydı. Yılan çok daha büyüktü, kıvrımlara sahip değildi bu sefer. Ayağa kalkmıştı ve kendiyle gurur duyup düşmanlarına hiçbir şans tanıımıyormuş gibi şahlanmıştı. Ağız aralıktı ancak bu sefer dili zehirlerini insanlara saçmıyordu, yılan ağzında, zehirli dili ile sardığı kan kırmızısı bir taşı tutuyordu.

Bunun *yakut* olduğunu düşündüm.

Ve sonra, kırmızı neonla motifin altında yazan *Yakutlar* yazısını gördüm.

Songur'un önüme geçerek birkaç adım ilerlediğini gördüm. Balkon gibi bir yerdeydik, doğrudan aşağıyı görüyorduk ve buradaki merdivenler mekana iniyordu. Önüme geçerek ellerini siyah, demirden parmaklıklara koydu ve eseriyle gurur duyan bir ressam gibi kendini kaybetmiş kalabalığa baktı.

Gözlerimin önünde, tacı yakuttan bir kral belirdi.

"Krallığıma hoş geldin, Valeri."